GRAIUL ROMÂNESC

ORGAN AL SOCIETĂŢII GRAIUL ROMÂNESC
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CALEA VICTORIEI, 33, ETAJUL I
(CASA FRASCATTI)

IESE LUNAR SUB SUPRAVEGHEREA UNUI COMITET
ABONAMENTUL ANUAL LEI 100
IN STRĂINATATE INDOIT

ANUL V, No. 8—9—10. AUGUST, SEPTEMV. OCTOMV. 1931

CUPRINSUL:

PREŢUL LEI 30

MONITORUL OFICIAL ŞI IMPRIMERIILE STATULUI
IMPRIMERIA NAŢIONALĂ
BUCUREŞTI

Banca Românească
Str. Smârdan.
LOCO

Articolele, revistele şi ziarele în schimb precum şi orice fel de informaţiuni în legătură cu redactarea revistei se adresează d-lui SIMION C. MÂNDRESCU, Str. Paris No. 29, Bucureşti III, iar cererile de abonamente, abonamentele şi tot ce se referă la administrarea ei: Calea Victoriei 33, Etajul I (Casa Frascatti)

CITIŢI:

Ziare ale Românilor de peste hotare:
„NĂDEJDEA“ Ziarul partidului român din reg. S. H. S. Vrsac (Vârşet)
„AMERICA“ Cleveland, Ohio (U. S. A.)
„TRIBUNA ROMÂNĂ“ Detroit, Michigan (U. S. A.)
„STEAUA NOASTRĂ“ New-York (U. S. A.)

Reviste despre Românii de peste hotare:
„GRAIUL ROMÂNESC“
Strada Paris No. 29, Bucureşti III
„PENINSULA BALCANICĂ“ Căsuţa poştală 328, Bucureşti
„REVISTA MACEDO-ROMÂNĂ“ Strada Paris No. 22, Bucureşti III

Ziare: „APĂRAREA“, Bucureşti

GRAIUL ROMÂNESC

ORGAN AL SOCIETĂȚII „GRAIUL ROMÂNESC"

ANUL V, No. 8—9—10. AUGUST—SEPTEMVRIE—OCTOMVRIE 1931

LEGEA PENTRU ORGANIZAREA PROPRIETĂȚII ÎN DOBROGEA NOUĂ

de Constantin Brânzeiu

Problema, care s'a pus Statului român, odată cu starea de lucruri nou creată în urma răsboiului mondial, a cuprins și chestia minorităților sale aflătoare în cadrul Statelor vecine.

Minoritatea etnică românească situată în Peninsula Balcanică după răsboiul mondial, a avut a suportà regimuri diferite, drept urmare a concepțiilor politice și administrative ale Statelor respective care o înglobau.

Față de sistemul schimbului de populație între Grecia, Turcia, Bulgaria, Jugoslavia, Statului român îi revenià obligația să ia măsurile corespunzătoare în ce privește minoritatea sa aflătoare pe pământurile Macedoniei din timpuri imemoriale.

Prefacerile din decursul timpurilor, au adus fragmentul de populație romanică, urmaș direct al neamurilor traco-ilirice, să se vadă nevoit a-și strămutà resturile vieții și ocupațiile îndătinate pe solul țării mame întregite.

Evident, nu se poate face acest lucru fără să se țină seamă de condițiunile de traiu și mediu în care dăinuise atâtea veacuri poporul român-macedonean. Pe cât cu putință acest postulat a format criteriul călăuzitor în aducerea și plasarea refugiaților români în Balcani.

Regiunea Cadrilaterului, revenită României după încheierea răsboiului greco-turc, oferea cele mai corespunzătoare condițiuni de plasare elementului român macedonean.

Starea psihologică însă a Statului bulgar, de sub a cărui stăpânire fusese eliberată porțiunea de teren întregitoare a vechei Dobrogi, a devenit pe nedrept surescitată în urma acestui fapt, dând astfel loc la o serie de neajunsuri și fricțiuni dăunătoare bunului echilibru al ordinei între România și Bulgaria.

Motivele cu totul nejustificate, grație cărora Statul bulgar menține o continuă stare de efervescență mai ales la granița sudică a Dobrogei, au fost expuse de nenumărate ori opiniei mondiale. Tot de atâtea ori i s'a demonstrat Statului vecin inutilitatea oricărei agitații, ba din contră însuș Statul bulgar are prilejul să constate răul imens ce decurge pentru buna viețuire a populației și pentru principiul păcii în sine.

Din alimentarea acestei stări de desacord nu lipsesc contribuțiile patrioților bulgari, cari în furia lor șovină, nesocotesc adevărul istoric, nelipsind de multe ori chiar intervenția oamenilor de cultură, profesori și literați.

Cu o pornire absolut nejustificată, acești oameni pun în circulație pe calea publicității, în manifestări culturale, șezători, audiții, idei necontrolate ce au darul de a menține în opinia respectivă o stare de falșă înțelegere a faptelor și a trecutului.

Aportul României în consolidarea Statului vecin, partea de contribuție a armatei românești la obținerea libertății și independenței Bulgariei, ajutorul de ordin cultural pe care l-a primit Bulgaria de pe pământul României în perioada ei de renaștere, sunt cu totul ignorate.

In fața acestor stări de lucruri și motivați mai ales de atitudinea neschimbată a guvernelor dela Sofia, față de starea de agitație și de insurecție în care este ținută populația bulgărească din Cadrilaterul românesc, vom face o expunere privitoare la trecutul administrativ al acestui ținut, cu referire în deosebi la orânduirea economică și mai ales având în vedere «*organizarea proprietății din Dobrogea nouă*».

* * *

Exodul poporului român macedonean a determinat sferele conducătoare din România să ia măsuri de colonizare. Avându-se în vedere predispozițiile acestor congeneri, felul lor de viață, ocupațiile lor, terenul cel mai prielnic de plasare îl oferea Cadrilaterul dobrogean. O afinitate etnografică există prin excelență între felul de viață al acestor oameni și solul dobrogean, caracterizat prin aceleași elemente fizice asemănătoare locurilor părăsite prin vitregia soartei.

Neajunsurile îndurate de emigranții români sunt mai presus de orice închipuire. Bruscați pe proprietățile lor de baștină, forțați să plece pentru a se plasà în gospodăria lor, refugiații schimbului de populație între Statele balcanice, Aromânii, au plecat lăsându-și toată agoniseala pradă risipei.

Din cele mai vechi timpuri, istoria a cunoscut emigrări și colonizări; motivele determinante în emigrările și colonizările de după războiul mondial sunt de ordin economic, servindu-se scopuri etnice politico-naționale.

Principiul naționalităților care s'a afirmat în chip viguros în ultimul timp, a adus la crearea de State noui, naționale, ieșind la iveală tendințele din ce în ce mai manifeste de a-și populà teritoriile cu o populație curat etnică chiar și de către Statele vechi europene.

In vederea acestui scop s'au făcut schimburile voluntare de populații între diferite țări, lăsându-se joc liber adesea mijloacelor fățișe sau ascunse prin care populațiunile etnice indezirabile să fie forțate a-și părăsi locurile.

Aceasta este situația în care s'a găsit elementul macedo-român în cadrul celor opt State balcanice.

Desvoltarea lor economică nu mai e cu putință, iar despre o viață etnică nici nu mai poate fi vorba.

Statele balcanice, mărite ca și cel nou creat al Albaniei, caută să înlăture din populația lor, pe care o vor cât mai omogenă, elementele etnice străine, spre a se garantà astfel ineficacitatea unor eventuale reclamațiuni de teritorii pe baze etnice.

Aceasta a dus la înțelegerea schimburilor de populație, rămânând ca Macedoromânii aflători în aceste regiuni să plece, ori să accepte a se contopì în sânul populației dominatoare.

Cu România nu s'a procedat nici la un fel de schimb de populație.

Emigranţii macedo-români, cari s'au văzut nevoiţi să-şi părăsească pământurile stăpânite secole dearândul, au plecat în ţara mamă, fără însă să fi avut loc dislocarea de pe teritoriul României a vreunui locuitor grec, sârb sau bulgar. Vechea stare de adversitate între poporul macedo-român şi populaţiile conlocuitoare care acum intrau în posesia unor pământuri noui, care caută să-şi impuie cât mai simţit autoritatea lor stăpânitoare, au creat poporului aromân o stare de jignitoare subordonare a însuşirilor lui de independenţă şi de demnitate naţională.

Ne mai putând suportà această stare de lucruri, sute de familii au acceptat

Fig. 1. — Români înrolaţi în armatele luptătoare pentru libertatea pământurilor Macedoniei.

să ia drumul surghiunului, preferând să suporte chinul celor mai amare suferinţi, spre a-şi salvà simţul onoarei şi al demnităţii naţionale.

Puterea de muncă a acestui popor romanic, lesnea lui acomodare la orice condiţiuni de traiu, mobilitatea lui psihică care-l făcuse stăpânitorul economic al Balcanilor, a preferat să caute drumurile spre ţara lui întregită. E o tragedie care se petrece sub ochii noştri. Convoiuri nesfârşite de emigranţi îşi lasă avuturile, locuinţele şi gospodăriile lor neîntrecute cari au stârnit uimirea tuturor vizitatorilor Europei, căutând adăpost în România.

Tragedia neamului românesc din Balcani a fost învederată. Plângeri colective, îndrumate pe căi ierarhice către oficiile guvernelor respective, întâmpinări, totul s'a încercat, fără a se vedeà soluţionarea care să aducă liniştirea unui popor întreg. O exemplificare a epopeei, pe care o trăieşte neamul românesc în Peninsula Balcanică, este întâmpinarea făcută de locuitorul aromân T. Zega din provincia Caterina, comuna Hrani, Grecia.

«Domnule Ministru[1]),

Subsemnatul Anastasie Zega, proprietar rural și locuitor al Caterinei, personal și în numele comoștenitorilor proprietății rurale Hrani din circumscripția Caterina, am onoare a vă supune prezentul memoriu cu credința, că va fi primit cu bunăvoință de către Excelența voastră pe care o distinge iubirea dreptății și patriotismul.

De aproape 100 de ani familia Zega este proprietara moșiei Hrani pe bază de titluri de posesiune și de proprietate.

Această moșie are o întindere de 9000 stremati (900 ha.) din care 3000 teren arabil și restul de 6000 pădure și impropriu pentru defrișare chiar după părerea inspectorului silvic d-l Damiano.

Intotdeauna, comoștenitorii Zega în număr de 53 suflete și formând 9 familii de agricultori, cari nu aveau altă profesiune, se îndeletniceau cu cultivarea acestei moșii, pe care, din timpuri vechi, locuesc și muncesc alte 15 familii de indigeni agricultori.

In anul 1925 cu totul pe nedrept și ilegal s'a făcut exproprierea acestei moșii, fără ca guvernul să ia în considerație mica suprafață de teren arabil, nici familiile de țărani car: din vechime erau așezate pe această moșie.

Ca rezultat al acestei vădite nedreptăți, s'a lăsat familiei mele compusă din 17 persoane, o întindere de 300 stremati (30 ha.) pe care din timpuri vechi le-am avut în posesiune și cultivate de familia mea. Incepând dela 1925, din această întindere, în diferite reprize, mi s'au luat 168 de stremati, rămânând azi numai cu 132 stremati.

Ca și când n'ar fi deajuns această nedreptate strigătoare ce ni s'a făcut, din restul de 132 de stremati, în luna Mai:ı 1930, pe când preparasem dejà 72 de stremati pentru cultura de tutun fiind muncită cu 3 pluguri sistematice, în mod samavolnic fără nici o bază legală, șeful biroului agricol din Caterina, d-l Țamurani, ne-a răpit și această întindere cedând-o unor familii de refugiați transferați din Telemaida (Cailar) unde erau stabiliți și unde aveau pământuri rurale.

Astfel, prin acest procedeu ne mai pomenit și arbitrar al d-lui Țamurani s'a provocat completa catastrofă a familiei mele, păgubită atât prin răpirea celor 72 de stremati cât și cu o sumă de peste 100.000 de drahme cheltuită pentru prepararea terenului pentru cultura tutunului, cât și prin distrugerea răsadurilor întrebuințate și prin pierderea avansurilor în numerar ce am plătit la diverși lucrători angajați pentru cultura tutunului.

Ceeace este mai de mirat și care a făcut o impresie penibilă, este faptul că s'a ordonat defrișarea a aproape 2000 stremati, suprafață împădurită de pe moșia mea care, cum am spus, este cu totul improprie pentru așà ceva.

Domnule ministru, în urma situației de mai sus și a deposedării noastre completă de proprietatea noastră, un număr de 53 de victime omenești ne găsim într'o stare desnădăjduită și nu știm unde să recurgem și să cerem sprijin.

Ne adresăm Excelenței Voastre și prin Ex. Voastră către onoratul guvern al patriei noastre republicane, cu rugămintea ca el să aibe grijă să ne restitue ceeace ne aparține conform tuturor drepturilor și legilor țării și care ni s'a răpit în mod

[1]) Petițiune adresată în Februarie Ministerului de Agricultură grec.

cu totul arbitrar de către organele care reprezintă guvernul fără ca acesta să știe, credem.

In afară de catastrofa noastră agricolă, acești prepuși ai Statului, activând contrar oricărui drept, ne-au distrus și creșterea vitelor.

Din această rentabilă ocupațiune de altădată nu a rămas decât o simplă amintire.

Ne adresăm la d-voastră ca la ultima instanță de salvare, cu speranța că veți ordonà imediat restituirea bunului ce de drept ne aparține, pentru a se da o lecție și acelora cari fac orgii în dauna justiției patriei noastre și a face dovada că țara noastră este un Stat guvernat de legi și că gardianul neadormit al patriei este onorabilul guvern, părintele tuturor fiilor țării.

Caterina, 12 Februarie 1931. (ss) TAȘULA ZEGA ».

* * *

Hotărîrea sutelor de familii de a-și părăsì avutul și pământul și a căutà adăpost în Țară evident nu se puteà să nu aibă ecoul corespunzător. Și drept urmare Statul român a luat dispoziții, ca acești refugiați să fie colonizați imediat în zona debarcării lor în Țară, în regiunea Dobrogei Nouă.

Primele operațiuni de colonizare au mers foarte greu, s'au făcut în condițiuni defectuoase. Familii întregi au îndurat calvarul celor mai amare zile, având mai ales a se lovì de ura și îndărătnicia populației bulgare din aceste părți.

Cu timpul Statul român a luat dispozițiuni de colonizare după planuri determinate, împărțind pe refugiați în categorii, spre a le venì astfel cât mai grabnic în ajutor.

Intervenția Statului bulgar în privința colonizării populației sale rezultată din schimbul cu Grecia, Turcia și Jugoslavia a avut cu totul alt caracter și a fost consolidată prin contribuții bănești sau împrumuturi, cum a fost cel făcut recent la Liga Națiunilor.

«Imprumutul acordat a fost de 2.250.000 de lire sterline și a fost repartizat la peste 250.000 de emigrați stabiliți în Bulgaria.

După studiul comisarului Ligii Națiunilor reiese, că acestor refugiați li s'a dat în stăpânire peste 200.000 hectare în care se cuprind 258.971 decare, terenuri care au aparținut emigranților greci, *alte 350.000 decare* pe care le-au părăsit supușii turci și 45.000 decare care au aparținut Românilor și Sârbilor cari au părăsit Bulgaria, iar restul a aparținut Statului bulgar.

La sumele investite pentru gospodărirea refugiaților bulgari, s'a socotit o dobândă de 8 la sută condiționat, ca sumele avansate pentru însămânțare să se restitue în trei ani, pentru uneltele agricole în cinci ani, pentru construcții de case în 20 de ani, iar pentru terenuri cultivabile și păduri în 40 de ani.

Pe lângă sumele repartizate din împrumutul Ligii Națiunilor, a mai fost ajutată opera de colonizare și din partea *Băncii Agricole Bulgare*.

Din darea de seamă a acestei Bănci pe anul 1927 reiese că s'a dat refugiaților bulgari un împrumut de 151.140.976 leva.

Repartizat pe categorii reiese, că emigranții bulgari stabiliți în orașe s'au împrumutat cu 85.631.543,19 leva, iar plugarilor dela sate li se dăduse 65.509.433,32 leva

Se menționează că s'au dat aceste sume la 8740 capi de familie plugari; la 1180 de meseriași și 3080 diverse profesiuni.

In afară de ajutorul dat plugarilor Banca Agricolă dăduse până la 1927 diverse împrumuturi și la invalizii, văduve și orfanii de răsboiu în sumă de 53.815. 197,05 leva.

Mai este de remarcat că această Bancă împrumutase până la 1927 Asociațiile cooperatiste cu suma de 840.974.470. leva

Iar Cooperația aveà depozitați la Banca Agricolă 923.048.330 leva.

Ca să se ajute opera cooperatistă și refugiații bulgari, oamenii patrioți și cu dare de mână au depus fără dobândă suma de 253.877.878 leva, economiile școlarilor erau în sumă de 203.476.151 leva, iar ale orfanilor erau de 218.552.928 leva.

Dar ceeace constitue forța mai mare care ajută efectiv țărănimea este Creditul hipotecar și Banca Centrală Cooperativă din Sofia»[1].

Starea de încordare între populația bulgărească și cea din Cadrilater de care s'a făcut mult caz în publicistica bulgară, formează obiectul celor mai amănunțite cercetări.

Intru cât îl privește, Statul român a fost întotdeauna bucuros să se cerceteze orice diferend și să se discute amical orice neînțelegere. Orice inițiativă a Statului român, s'a văzut însă paralizată de îndârjirea șovină a unor personalități bulgare și ceeace este de remarcat, este că spiritul tranșant, manifestat în sferele conducătoare din România, este întâmpinat de atmosfera ostilă și belicoasă a atâtor oficine și societăți iredente bulgare, care în mod fățiș propagă discordia și neînțelegerea între cele două neamuri.

Sunt cunoscute neînțelegerile, ciocnirile violente, care au culminat prin atentate și crime.

Bande de comitagii bulgari au trecut de nenumărate ori granița înarmați, săvârșind cele mai abominabile atrocități asupra populației nevinovate din regiunea hotarului româno-bulgar.

Acest procedeu a culminat în vara anului 1931 prin masacrarea copilașilor de coloniști aromâni, stabiliți în comuna Harabagi-Durostor. Șirul incursiunilor de bande și comitagii, veniți înarmați de pe teritoriul Statului bulgar spre a săvârși cele mai neînchipuite atrocități în satele apropiate graniței, sunt mărturii neîndoelnice pe care le vom aduce în chip deosebit mai târziu în discuție.

Stadiul lucrărilor de colonizare în România se găsește în prezent în fața unui principiu de perfecționare, cu tendința de a înlesnì și a fortificà opera socială și economică a celor colonizați.

Prin votul corpurilor legiuitoare din 30 Iunie 1930 s'a sancționat legea asupra colonizării, pe care o redăm pentru cunoașterea ei în întregime.

LEGE ASUPRA COLONIZĂRII

TITLUL I

CAPITOLUL I

Scopul colonizării

Art. 1. — Pentru înlesnirea înființării de centre noui în regiunile cu populație rară și în vederea intensificării vieții economice, se pot face operațiuni de

[1]) «Neamul Românesc», 12 Iunie 1930.

colonizare, utilizându-se în acest scop terenurile și mijloacele ce se pun la dispoziție în baza legii de față.

Prin operațiune de colonizare se înțelege atât așezarea elementelor care întrunesc condițiunile legii de față, în centrele și pe terenurile destinate colonizării, cât și gospodărirea acestor elemente în condițiuni priincioase.

CAPITOLUL II

Fondul imobiliar pentru colonizare

Art. 2. — Terenurile care au rămas și care vor rămâne disponibile prin aplicarea legilor de reformă agrară, a legii pentru organizarea Dobrogei Nouă, a operațiunilor de comasare, precum și terenurile Statului, proprii pentru cultură agricolă, inclusiv cele aflate în regiunile inundabile, pot fi afectate operațiunii de colonizare, alcătuind în acest scop *Fondul Imobiliar pentru Colonizare.*

Acest fond imobiliar va fi sporit:

a) Prin defrișarea suprafețelor din proprietatea Statului, acoperite cu păduri sau mișilicuri și care ar deveni astfel proprii pentru cultura agricolă sau pentru izlaz;

b) Prin achiziționarea terenurilor ce vor trece în proprietatea Statului, în baza deposedărilor rezultate prin aplicarea dispozițiunilor prevăzute de legi sau în urma exercitării dreptului de preemțiune al Statului asupra tuturor terenurilor agricole, de orice întindere, din regiunile de colonizare declarate ca atare de către Oficiul Național al Colonizării.

Procedura de exercitare a dreptului de preemțiune a Statului va fi cea prevăzută de art. 32 din legea pentru reforma agrară a Vechiului Regat și de art. 81 a regulamentului acestei legi;

c) Prin orice alte terenuri ce i s'ar mai afectà în viitor.

Art. 3. — In termen de cel mult un an, după promulgarea legii de față, Ministerul Agriculturii și Domeniilor va determinà porțiunile împădurite și mișilicurile care urmează a se defrișà și a se destinà colonizării.

Terenurile defrișate, aflate în zona de frontieră și dealungul căilor de comunicație, în interesul siguranței Statului sau al circulației, trec de drept la fondul imobiliar pentru colonizare.

Art. 4. — Ministerul Agriculturii și Domeniilor va puteà face oricând, în interesul colonizărilor, orice schimburi de teren, în orice regiune a țării, pentru a sporì sau comasà astfel suprafața de teren destinată colonizării, întrebuințând în acest scop oricare din categoriile de terenuri prevăzute la art. 2 de mai sus.

Asemenea schimburi vor căpătà forma legală definitivă, numai cu îndeplinirea prescripțiunilor prevăzute în art. 19 din legea de reformă agrară a Vechiului-Regat.

TITLUL II

CAPITOLUL III

Oficiul Național al Colonizării

1. *Dispozițiuni generale*

Art. 5. — Operațiunea colonizării, cu toate lucrările legate de ea, se încredințează unei instituții autonome, denumită «Oficiul Național al Colonizării», care ia ființă pe baza legii de față.

Art. 6. — Oficiul Naţional al Colonizării este persoană juridică şi funcţionează potrivit dispoziţiunilor legii pentru organizarea şi administrarea pe bază comercială a întreprinderilor şi avuţiilor publice, cu derogările cuprinse în legea de faţă.

Oficiul Naţional al Colonizării e scutit de orice dări către Stat, judeţ şi comună.

Art. 7. — Oficiul Naţional al Colonizării va luà în administrarea sa — în condiţiunile fixate mai jos — întregul fond imobiliar pentru colonizare, existent la data intrării în vigoare a legii de faţă şi eventualele suprafeţe de teren ce s'ar mai adăugà ulterior acestui fond, gospodăriile făcute cu ajutorul Statului până la aceeaş dată, precum şi întreaga gestiune financiară legată de această din urmă operaţiune.

Averea trecută în gestiunea Oficiului Naţional al Colonizării va fi înscrisă într'un inventar întocmit de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor sub supravegherea şi controlul unei comisiuni din care va face parte şi un delegat al Ministerului de Finanţe.

Inventarul astfel întocmit, va fi supus aprobării Consiliului de Miniştri, după care se va publicà în *Monitorul Oficial* în cel mult 6 luni dela promulgarea legii de faţă.

Trecerea averii inventariată în stăpânirea Oficiului Naţional al Colonizării se va face prin încheierea unui proces-verbal.

Pentru eventualele terenuri cedate ulterior, se vor încheià inventare suplimentare, cu respectarea aceleeaş proceduri.

Art. 8. — Toate autorităţile civile şi militare ale Statului, cum şi organele administrative locale, sunt datoare să dea concursul lor la cererea ce li s'ar adresà, fie de organele de conducere ale Oficiului Naţional al Colonizării, fie de organele lui subalterne.

Art. 9. — Indrumarea şi controlul Oficiului Naţional al Colonizării aparţine Ministerului Agriculturii şi Domeniilor.

2. *Organele de administrare şi conducere*

Art. 10. — Organele de administrare şi conducere ale Oficiului Naţional al Colonizării sunt:

a) Consiliul de administraţie;

b) Direcţiunea cu serviciile sale.

A) *Consiliul de administraţie*

Art. 11. — Consiliul de administraţie al Oficiului Naţional al Colonizării se compune din 2 membri de drept şi 5 membri numiţi de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor prin decret regal, pe un termen de 4 ani.

Membrii de drept sunt:

Directorul Oficiului Naţional al Colonizării şi directorul reformei agrare din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

Membrii numiţi sunt:

a) Un jurisconsult desemnat de Ministerul de Justiţie;

b) Un specialist în chestiunile financiare şi economice, desemnat de Ministerul de Finanţe;

c) 3 specialişti în problemele politico-agrare sau agricultură, desemnaţi de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

Vacanţele ivite în cursul celor 4 ani ai duratei mandatului se împlinesc după normele de mai sus, noul numit funcţionând numai până la expirarea mandatului consiliului.

Membrii consiliului al căror mandat a expirat după trecerea termenului de 4 ani, pot fi numiţi din nou.

Preşedintele consiliului sau înlocuitorul său va convocà la şedinţă cu vot consultativ, ori de câte ori va crede necesar, pe reprezentanţii autorităţilor, al căror aviz ar fi necesar la soluţionarea problemelor puse în discuţie.

Art. 12. — Membrii consiliului de administraţie nu pot face parte sub nici o formă din conducerea societăţilor sau întreprinderilor care lucrează sau ar puteà lucrà cu Oficiul Naţional al Colonizării.

Mandatul de membru în consiliul de administraţie nu este incompatibil cu acela de membru al Parlamentului.

Membrii funcţionari publici deţin calitatea de consilieri, cu atribuţiune suplimentară, putând continuà să-şi exercite în acelaş timp funcţiunea lor.

Art. 13. — Consiliul de administraţie alege din sânul său un preşedinte şi un vice-preşedinte dintre membrii cari nu sunt funcţionari publici.

Art. 14. — Membrii consiliului de administraţie cad sub sancţiunile prevăzute de legea pentru organizarea şi administrarea pe baze comerciale a întreprinderilor şi avuţiilor publice, în ce priveşte modul cum îşi îndeplinesc însărcinările mandatului lor.

Ei intră şi sub prevederile codului de comerţ, în tot ceeace priveşte răspunderea fixată pentru administratorii societăţilor anonime cu care sunt asimilaţi, în măsura în care regulele acelui cod corespund cu natura actelor de administraţie ale Oficiului Naţional al Colonizării.

Art. 15. — Consiliul de administraţie conduce Oficiul Naţional al Colonizării, având în special următoarele atribuţiuni:

1. Aprobă angajarea şi efectuarea operaţiunilor de venituri şi cheltueli.

2. Poate recurge la împrumuturi pe termen de cel mult un an, în cazul când într'o perioadă a anului în curs încasările nu ar ajunge la acoperirea cheltuelilor curente.

3. Arendează şi, în mod excepţional, exploatează terenurile disponibile care fac parte din fondul imobiliar pentru colonizare.

4. Numeşte, înaintează, transferă, revoacă personalul.

5. Intocmeşte şi înaintează la sfârşitul fiecărui an Ministerului Agriculturii şi Domeniilor o dare de seamă tehnică, administrativă şi financiară, indicând mersul Oficiului Naţional al Colonizării, cu rezultatele obţinute în cursul exerciţiului expirat.

6. Intocmeşte şi supune Ministerului Agriculturii şi Domeniilor spre aprobare:

a) Proiecte pentru planurile de colonizare, pentru tipuri de case şi pentru diferite construcţii de interes obştesc (localuri, pieţe, şosele, drumuri, etc.);

b) Propuneri privitoare la normele de alcătuire a debitelor coloniştilor aşezaţi şi la măsurile ce trebuesc înscrise în actele de vânzare-cumpărare, pentru buna cultură a pământului şi îngrijirea raţională a gospodăriilor;

c) Bugetul de venituri şi cheltueli spre a fi supus aprobării Adunării deputaţilor, în cifrele lui totale de venituri şi cheltueli;

d) Bilanţul întocmit pe baza inventarului încheiat la sfârşitul anului şi însoţit de raportul comisiunii de control pentru a fi prezentat Curţii de conturi;

e) Propuneri pentru vânzarea imobilelor ce au devenit inutile sau inutilizabile;

f) Proiecte de convenţii cu alte administraţiuni.

7. Studiază şi înaintează Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, propunerile necesare realizării de împrumuturi pe termene mai mari de un an.

8. Examinează şi aprobă propunerile de tranzacţii pentru litigiile de o valoare până la 1.000.000 lei şi înaintează Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, spre a fi aprobate de Consiliul de Miniştri, pe cele de o valoare mai mare.

9. Examinează şi aprobă rezultatele licitaţiilor publice pentru construcţiuni până la valoarea de 5.000.000 lei şi înaintează Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, spre a fi supuse aprobării Consiliului de Miniştri, pe cele de valoare mai mare.

Art. 16. — Orice membru al consiliului de administraţie are dreptul să ceară directorului să i se pună la dispoziţie actele, lucrările şi dosarele Oficiului Naţional al Colonizării, de care ar aveà nevoie pentru studierea chestiunilor propuse sau pentru a-şi da seamă de mersul general al instituţiei.

Art. 17. — Membrii consiliului de administraţie sunt retribuiţi cu jetoane de prezenţă fixate anual de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

In caz de însărcinări speciale sau de deplasări vor primì jetonul îndoit, pe lângă rambursarea cheltuelilor ocazionate cu deplasarea.

Art. 18. — In vederea rezolvirii urgente a lucrărilor curente, consiliul de administraţie poate delegà o parte din atribuţiunile sale directorului Oficiului Naţional al Colonizării.

B) *Direcţiunea*

Art. 19. — Conducerea direcţiunii este încredinţată unui director care va puteà fi ajutat în caz de nevoie de unul sau mai mulţi subdirectori.

Directorul e numit prin decret regal, după propunerea Ministerului Agriculturii şi Domeniilor şi cu avizul consiliului de administraţie.

El poate fi angajat şi prin contract, cu aceleaşi forme.

Art. 20. — Directorul e personal răspunzător de conducerea instituţiei.

El execută deciziunile consiliului de administraţie şi orice alte atribuţiuni ce-i sunt încredinţate.

Dacă o întârziere a executării acestor însărcinări ar atrage după sine neajunsuri pentru instituţie, directorul e autorizat să ia pe propria sa răspundere, în mod provizoriu, măsurile ce va găsì cu cale şi care intră în sfera de activitate a organelor superioare sau referitoare, la care nu există vreo dispoziţie. Directorul trebuie să facă cunoscut imediat măsurile sale organelor superioare.

El poate fi oricând desărcinat în caz de greşeli grave sau de nereguli, în urma consultării consiliului de administraţie.

Directorul reprezintă personal sau prin delegaţie Oficiul Naţional al Colonizării, faţă de terţi, precum şi înaintea instanţelor judiciare şi autorităţilor administrative.

Directorul va puteà delegà parte din atribuţiunile sale subdirectorilor.

C. *Serviciile*

Art. 21. — Direcţiunea Oficiului Naţional al Colonizării cuprinde serviciile corespunzătoare nevoilor lui. Numărul, denumirea şi modul de funcţionare a acestor servicii se vor stabilì prin regulamentul de aplicare a legii de faţă.

Serviciile direcţiunii se vor încadrà cu personalul central şi exterior, de care se va simţì nevoie.

Condiţiunile de recrutare, înaintare şi disciplină ale personalului Oficiului Naţional al Colonizării vor fi stabilite printr'un statut special.

Acest statut va fi aprobat de Consiliul de Miniştri şi întărit cu decret regal.

Art. 22. — In activitatea sa Oficiul Naţional al Colonizării se va folosì de toate organele administrative şi în special de personalul exterior al Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, după normele ce se vor stabilì prin regulamentul de aplicare al legii.

D. *Suboficii*

Art. 23. — In executarea atribuţiunilor sale, Oficiul Naţional al Colonizării poate înfiinţà Suboficii regionale, după necesităţi.

3. *Venituri şi cheltueli, contabilitatea*

Art. 24. — Veniturile Oficiului Naţional al Colonizării sunt:

a) O subvenţie anuală fixată prin bugetul Statului pentru acoperirea cheltuelilor de personal şi a lucrărilor exerciţiului respectiv;

b) Veniturile rezultate din exploatarea şi arendarea terenurilor disponibile, cari fac parte din fondul imobiliar pentru colonizare. Acestea se încasează conform legii de urmăriri;

c) Excedentele eventuale ale exerciţiului închis;

d) Fonduri provenite din împrumuturi;

e) Venituri întâmplătoare.

Art. 25. — Cheltuelile Oficiului Naţional al Colonizării sunt:

a) Cheltuelile curente de administraţie;

b) Plata lucrărilor de construcţie a gospodăriilor coloniştilor şi ale construcţiunilor publice;

c) Anuităţile împrumuturilor contractate de Oficiu;

d) Cumpărarea de inventar, producte şi seminţe;

e) Cheltueli diverse.

Veniturile şi cheltuelile Oficiului Naţional al Colonizării sunt fixate printr'un buget întocmit potrivit normelor prevăzute de legea de contabilitate a Statului. Acest buget va formà, pe lângă bugetul Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, o anexă a bugetului general al Statului şi va fi supus aprobării Adunării deputaţilor.

Art. 26. — Oficiul Naţional al Colonizării este obligat a organizà şi ţine contabilitatea în bani şi materiale, în partidă dublă.

Art. 27. — Operaţiunile de încasări şi plăţi ale Oficiului Naţional al Colonizării se vor face prin administraţiile financiare, prin agenţiile Băncii Naţionale a României, sau direct prin casieria Oficiului. In acest din urmă caz Oficiul este autorizat a păstrà un disponibil de cassă, al cărui quantum va fi fixat de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

Art. 28. — In cursul executării bugetului ordinar, in caz de nevoie, se pot depăşi cheltuelile totale prevăzute, fără a se puteà sporì cele referitoare la plata personalului pur administrativ, specificat în buget, cu condiţia expresă să existe sporuri de venituri care să acopere plusul de cheltueli propus, astfel ca echilibrul bugetar să nu fie ameninţat.

Aprobarea depăşirii cheltuelilor se dă de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor în acord cu cel de Finanţe

Virimentele necesare între articolele dela cheltueli pentru materiale se pot face de Consiliul de administraţie.

Ele vor fi aduse la cunoştinţa Adunării deputaţilor la sfârşitul exerciţiului odată cu expunerea de motive a bugetului următor.

Art. 29. — Pentru efectuarea lucrărilor absolut necesare şi care nu pot fi acoperite din veniturile lui, Oficiul Naţional al Colonizării poate contractà împrumuturi pe termene lungi, însă numai prin legi speciale.

Art. 30. — La sfârşitul fiecărui an, Oficiul Naţional al Colonizării întocmeşte inventarul general al bunurilor ce posedă cu preţul de cost.

Deasemenea întocmeşte bilanţul potrivit indicaţiilor Consiliului superior al administrării întreprinderilor şi avuţiilor publice.

La bilanţ se anexează contul de gestiune, precum şi raportul comisiunii permanente de control.

Bilanţul, împreună cu anexele lui, se înaintează Ministerului Agriculturii şi Domeniilor până la 31 Martie al fiecărui an, pentru a fi supus controlului Curţii de conturi.

4. *Controlul financiar*

Art. 31. — Mânuitorii de bani şi de materiale vor fi supuşi controlului periodic obligatoriu şi controlului inopinat ce se va face de şefii ierarhici şi de personalul de control.

Actele dresate de organele de control şi aprobate de directorul Oficiului vor face dovada legală completă şi titlul de urmărire în justiţie şi nu se vor puteà combate decât prin înscriere în fals sau pentru cazuri de eroare bine dovedite, prin confruntare cu registrele şi actele justificative ale operaţiunii.

Art. 32. — Verificarea periodică a scriptelor, a inventarului şi a diferitelor operaţiuni contabile, a plăţilor şi a conturilor de gestiune, se execută de comisia permanentă de control.

Această comisiune se compune din 3 membri numiţi de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, prin decret regal, pe o perioadă de doi ani, dintre cari unul va fi expert-contabil recomandat de Ministerul de Finanţe.

Membrii comisiunii permanente de control vor primì jetoane de prezenţă, care se vor fixà anual de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

Art. 33. — Comisiunea permanentă de control este obligată a examinà bilanţul încheiat la finele anului şi conturile de gestiune şi a întocmì un raport în care să se arate constatările ce a făcut şi propunerile ce crede necesare.

In afară de raportul de sfârşit de an, comisiunea permanentă este obligată a raportà Consiliului de administraţie, cel puţin trimestrial, constatările sale.

Art. 34. — Ministerul Agriculturii şi Domeniilor poate face prin organele sale controlul inopinat a întregei gestiuni a Oficiului Naţional al Colonizării.

TITLUL III

CAPITOLUL IV

Alegerea coloniștilor

Art. 35. — Pot fi colonizați cei ce întrunesc următoarele condițiuni:

a) Vârsta de cel mult 45 ani;

b) Să aibă exercițiul drepturilor politice;

c) Să fi satisfăcut serviciul militar;

d) Să fie căsătoriți ori văduvi cu copii;

e) Să aibă profesiunea de plugar;

f) Să dovedească cu un certificat de sănătate, că ei și familiile lor nu sunt bolnavi de tuberculoză sau sifilis.

Pot fi scutiți de îndeplinirea condițiunilor de mai sus, Românii de origină veniți de peste hotare, pentru a fi colonizați în calitate de plugari.

Art. 36. — Au preferință la colonizare cei cari deosebit de condițiunile articolului precedent, vor împlini una sau mai multe din condițiunile de mai jos:

a) Să fie demobilizat;

b) Să aibă știință de carte;

c) Să aibă copii legitimi;

d) Să dispună de capitalul trebuincios pentru înjghebarea unei gospodării și pentru achitarea acontului din valoarea lotului fixat prin planul de colonizare.

Art. 37. — Propunerile pentru înscrierea pe tabloul de colonizare se vor face prin organele locale determinate prin regulamentul legii.

CAPITOLUL V

Planul de colonizare

1. *Centrele de colonizare și loturile tip*

Art. 38. — Pe toate terenurile prevăzute la art. 2 de mai sus, se fac colonizări, potrivit unui plan de colonizare, prin care se va determinà:

a) Locul și întinderea vetrelor de sat și a izlazului necesar coloniștilor;

b) Locurile prevăzute înăuntrul vetrelor, pentru piețe, fântâni și instituțiuni publice, necesare administrației și desvoltării centrelor cu terenuri de cultură, necesare pentru înzestrarea acestor instituțiuni;

c) Terenurile de cultură ce se vor parcelà în loturi;

d) Locurile de casă și grădină, pentru așezarea funcționarilor și meseriașilor;

e) Rezervele necesare pentru îndrumarea economică și culturală a coloniștilor, crearea de gospodării model și înființarea de păduri.

Vetrele de sat și izlazurile prevăzute la alin. *a* de mai sus, vor fi sporite cu o rezervă de 50 la sută din suprafața lor, în vederea desvoltării viitoare a satelor nou create sau a celor mărite prin colonizare.

Art. 39. — Colonizarea se face pe satele existente sau înființându-se sate noui.

Satele noui create vor cuprinde fiecare câte un număr de cel puțin 50 coloniști capi de familie.

Art. 40. — In centrele de colonizare se vor creà următoarele loturi tip, a căror

întindere se va determinà pentru fiecare localitate, prin planul de colonizare întocmit cu formele prevăzute la art. 38:

a) Locuri de casă tip, de cel mult 5000 mp, cu cel mult 15 ha teren de cultură, pentru așezarea coloniștilor;

b) Locuri de casă tip, de cel mult 5000 mp, și grădină de 5000 mp, pentru meseriașii și funcționarii publici din localitate.

Izlazul cuvenit coloniștilor se va determinà pentru fiecare centru în parte, potrivit cu numărul lor și fără ca suprafața lui să treacă de 2 jumătate ha. de fiecare cap de familie.

Terenurile de cultură se vor puteà afectà dinainte și ca lucerniere, vie, livadă, plantație și altele.

Pentru fixarea loturilor tip de teren de cultură se va ține seamă de caracterul geografic al regiunii, de însușirile solului și de posibilitățile economice ce prezintă.

Intinderea lotului va puteà varià, după categorie, chiar în acelaș centru.

2. *Evaluarea și plata loturilor*

Art. 41. — Evaluarea loturilor de colonizare din fiecare centru se face pe hectar, după normele fixate mai jos și ținându-se seama de calitatea, situația economică și destinația terenului:

a) Pentru terenurile provenite din expropriere sau rezultate din aplicarea legii pentru organizarea Dobrogei-Nouă, aflate în proprietatea Statului, se vor luà ca bază normele stabilite prin legile de reformă agrară respective, adăugându-se cota cuvenită din cheltuelile făcute cu eventualele îmbunătățiri, precum și dobânda aferentă acestor cheltueli, în raport cu timpul;

b) Pentru terenurile cumpărate, provenite prin schimb sau comasare, se va luà ca bază prețul rezultat din actul de cumpărare, de schimb sau cel avut în vedere la comasare, adăugându-se cheltuelile făcute cu lucrările de îmbunătățiri și dobânzile respective la întreaga sumă, în raport cu timpul.

Art. 42. — Jumătate din valoarea terenului afectat colonizării va fi suportată de Stat, iar cealaltă jumătate va rămâne în sarcina colonistului.

Tot astfel se va repartizà și valoarea suprafețelor rezervate conform art. 38, lit. *b* și *e*, cu observarea că în ce privește pe colonist, el va suportà plata în proporție cu lotul său.

Art. 43. — Colonistul se debitează față de Stat cu toate sumele ce cad în sarcina sa, potrivit dispozițiunilor prevăzute la art. 41 și 42.

Anuitatea se va repartizà și achità în 60 rate semestriale, la 1 Maiu și la 1 Noemvrie ale fiecărui an. Ratele vor fi exigibile după facerea actului de vânzare-cumpărare.

Până la încheierea actului de vânzare-cumpărare coloniștii așezați vor achità Oficiului Național al Colonizării arenda ce se va fixà de consiliul de administrație, cu aprobarea Ministerului Agriculturii și Domeniilor și cu care vor fi dați în debit, spre încasare organelor fiscale ale Statului.

Art. 44. — Coloniștii vor fi deasemenea debitați față de Stat cu valoarea construcțiunilor, inventarului și semințelor acordate.

Asupra datoriilor se va calculà un procent de 5 la sută.

Plata se va face în condițiunile arătate la art. 43.

Art. 45. — Coloniştii se vor bucurà pe timp de 3 ani, dela aşezarea lor, de scutire de impozite către Stat şi judeţ.

CAPITOLUL VI

Regimul juridic al proprietăţii coloniştilor şi a gospodăriei

Art. 46. — Trecerea lotului în proprietatea colonistului se face printr'un act de vânzare-cumpărare încheiat între colonist de o parte şi Stat reprezentat prin Oficiul Naţional al Colonizării de altă parte.

Actul de vânzare-cumpărare va fi scutit de orice taxă de timbru şi înregistrare.

Art. 47. — Loturile coloniştilor nu se vor puteà divide în porţiuni mai mici decât jumătatea lotului atribuit în colonizare.

Loturile mai mari de 10 ha se vor puteà divide în porţiuni de câte 5 ha.

Coloniştii vor aveà oricând dreptul de a se folosì de prevederile art. 133 şi 134 din legea de reformă agrară a Vechiului-Regat, care se extind asupra coloniştilor din tot regatul.

Art. 48. — Loturile coloniştilor nu se vor puteà înstrăinà nici voluntar, nici prin execuţie silită decât către alţi colonişti sau pentru înzestrarea copiilor, cu respectarea dispoziţiunilor prevăzute la art. 47 de mai sus, cu avizul Oficiului Naţional al Colonizării şi cu aprobarea Ministerului Agriculturii şi Domeniilor.

Instrăinările de orice fel, făcute pe orice altă cale şi sub orice formă, sunt şi rămân nule de drept. Nulitatea e de ordine publică şi poate fi cerută de oricare din părţile interesate, de Ministerul public şi de terţi până la 5 ani după data înstrăinării.

Art. 49. — Dispoziţiunile art. 127, 128, 129, 130 şi 131 din legea de reformă agrară a Vechiului-Regat se extind asupra tuturor coloniştilor din toate părţile ţării, cu respectarea art. 47 din prezenta lege.

Art. 50. — Colonistul pierde de drept proprietatea lotului ce i s'a atribuit, odată cu pierderea calităţii de cetăţean român.

Deposedarea colonistului se va face pe cale judecătorească, după procedura prevăzută la art. 139 din legea de reformă agrară a Vechiului-Regat.

Art. 51. — In caz de deposedare, lotul întreg al colonistului, inclusiv locul de casă şi clădirile existente, reintră în patrimoniul Statului.

Colonistul deposedat va fi despăgubit de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor pentru clădiri cu valoarea comercială stabilită prin justiţie, iar pentru teren cu preţul cu care a fost debitat.

Colonistul deposedat beneficiază de recoltele prinse de rădăcini.

Art. 52. — In caz de execuţie silită a averii imobile a unui colonist, de către oricare creditor, devin exigibile în întregime toate datoriile de orice natură pe care colonistul le-ar aveà către Stat.

In asemenea caz creditorul este obligat a notificà comandamentul, sub sancţiunile prevăzute la alin. ultim al prezentului articol şi Ministerului Agriculturii şi Domeniilor.

Lichidarea sumei cuvenită colonistului ca despăgubire se va face acoperindu-se mai întâiu Statul pentru orice datorie rezultată din impozite şi Oficiul Naţional al Colonizării pentru eventualele datorii ce colonistul ar aveà şi numai după aceea ceilalţi creditori în ordinea înscrierii creanţelor lor.

Orice executare silită făcută în contra dispozițiunilor de mai sus, este nulă de drept și nu poate fi opozabilă Statului.

Art. 53. — Pe loturile rezultate din deposedările prevăzute la art. 50 se vor face noui colonizări, având precădere la colonizare moștenitorii colonistului deposedat, dacă îndeplinesc condițiunile legii de față.

TITLUL IV

CAPITOLUL VII

Dispozițiuni tranzitorii

Art. 54. — Toți locuitorii colonizați până la data promulgării legii de față sunt socotiți coloniști definitivi în cadrul dispozițiunilor de mai sus, sub condițiunea de a se fi mutat ei și familiile lor în centrele de colonizare ce li s'au destinat și de a fi avut aprobarea la colonizare din partea Ministerului Agriculturii și Domeniilor înlăuntrul aceluiaș termen.

Celor cari nu și-au mutat familiile, însă și-au cultivat personal loturile lor, li se acordă un termen de un an pentru a și le mutà.

Restul elementelor vor fi verificați și intabulați cu precădere în tabloul de coloniști cu respectarea condițiunilor de alegere prevăzute la art. 35 din legea de față și cu obligațiunile ce decurg în această calitate din dispozițiunile prezentei legi.

Coloniștii cari, deși au titluri definitive de împroprietărire sau posedă acte de vânzare-cumpărare, dar n'au îndeplinit condiția esențială cuprinsă în legile de reformă agrară, de a se fi mutat la lot și de a fi plugar, se deposedează.

Deposedarea se va face de Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu respectarea procedurii dela art. 50 și 51 din această lege.

Art. 55. — Dispozițiunile art. 42, 43 și 44 din legea de față se aplică și coloniștilor definitiv intabulați în baza art. precedent.

Art. 56. — Dispozițiunile cuprinse în art. 137 și următoarele din legea de reformă agrară a Vechiului-Regat se extind asupra tuturor coloniștilor din toate părțile țării.

Art. 57. — Toate cheltuelile făcute de Comisariatul Guvernului pentru colonizarea în Dobrogea Nouă, în vederea construcțiilor de case pentru coloniștii din Cadrilater și pentru cari legea contabilității publice cereà anumite condițiuni, sunt valabile chiar dacă aceste condițiuni n'au fost îndeplinite, fără ca prin aceasta controlul și verificarea operațiunilor să fie înlăturată.

Art. 58. — Dela data promulgării legii de față toate atribuțiunile încredințate Comisariatului Guvernului pentru colonizare încetează, iar angajamentele anterior contractate de el, trec de drept asupra Oficiului Național al Colonizării.

Trec deasemenea asupra Oficiului Național al Colonizării, atât soldurile aflate în cassa Comisariatului, cât și creditele acordate până la această dată și rămase neutilizate.

Art. 59. — Serviciul colonizărilor aflat la Ministerul Agriculturii și Domeniilor, la Direcția pentru aplicarea reformei agrare, se desființează pe data promulgării legii de față. Arhiva și lucrările acestui serviciu trec asupra Oficiului Național al Colonizării, iar personalul va fi încadrat la Oficiul Național al Colonizării, cu respectarea drepturilor câștigate.

Art. 60. — Un regulament special va desvoltà dispozițiunile cuprinse în prezenta lege.

Art. 61. — Toate dispozițiunile contrare legii de față sunt și rămân abrogate.

* * *

Scopul spre care se tinde prin legiferarea și orânduirea proprietății colonizate, este de a valorificà pe deoparte predispozițiile înnăscute ale congenerilor, pe de altă parte de a asigurà o liniște și o bună viețuire la granițele Statului român.

Mersul general al evenimentelor istorice, cărora deopotrivă au avut a le suportà înrâurirea atât poporul bulgar cât și cel român, ne înfățișează pe aceste două popoare ancorate uneia și aceleiaș idei curente până aproape în primele decade ale secolului al douăzecelea.

Luptând pentru scuturarea suzeranității turcești, a ostenit și poporul român și cel bulgar. Dornic de întronarea unei ere de viață rodnică, poporul român n'a înțeles însă ca odată cu îngenunchierea vechiului imperialism turcesc să ajute la crearea unui nou imperialism în Balcani.

Cunoscuta megalomanie bulgărească, șovinismul și atitudinea exagerată a vecinului dela sud a întrunit de nenumărate ori toate condițiunile unei jigniri aduse aliatului și amicului nedespărțit care a fost Statul român.

Fig. 2. — Tineri Aromâni înarmați.

Proba acestor constatări o găsim la fiece pas. Din noutățile științifice pe care ni le servesc savanții bulgari se vede numai decât gândul călăuzitor al acestor ve-

cini. Nici mai mult nici mai puţin, ei vor să demonstreze că poporul român este adus în părţile pe care le locueşte, de un capriciu al soartei şi că poporul bulgar deţine prioritatea drepturilor de viaţă în aceste părţi de răsărit ale Europei.

D-l Gantcho Ţenev, lector la Universitatea din Berlin, în un studiu istorico-filologic despre origina Bulgarilor, susţine că Bulgarii ar fi locuit în Dacia şi în Peninsula Balcanică înainte de venirea Slavilor şi Romanilor, ei fiind adevăraţii Traco-ilirieni.

Mai sunt cunoscute ideile desprinse din o conferinţă ţinută recent la «Casa Invăţătorilor» dela Sofia de către profesorul universitar Peter Mutafciev, care afirmă, că poporul român s'a aşezat pe teritoriul ocupat de el azi, abià în secolul al treisprezecelea, venind de prin părţile de apus ale Peninsulei Balcanice, formând în cursul evului mediu o populaţie de păstori, fără cultură, fără tradiţie, ş. a. m. d.

Nu ni se explică însă după aceşti savanţi fenomenul, cum de s'a putut, ca o populaţie de păstori cu o viaţă dezorganizată, fără cultură, fără tradiţii, să asimileze şi să anihileze completamente un popor vechiu stabilit, care ar fi fost poporul bulgar. In definitiv prin acest sistem de falsificare a istoriei inaugurat de perioada romantismului bulgar în frunte cu Gheorghi Stoicov Racovschi (Bălgarska Starissa), 1863, se explică hipertrofia simţului patriotic bulgăresc.

Această şcoală îşi are încă următorii ei azi, victime ale unui flux persistent de intoxicare şovinistă. Nu mai vorbim de ideile dominante în cultura bulgărească: s'a susţinut de către aceşti oameni, că elementele limbii bulgare constitue substratul multor limbi europene. Toponimia celor mai întinse părţi din Europa este indicaţia dominaţiunii şi a influenţii pe care a exercitat-o poporul bulgar.

Dacă ne-am oprit asupra acestor lucruri, este pentru motivul că poporul bulgar prin structura sa etnică şi sufletească ne dă explicaţia sensului politic şi social pe care-l cultivă şi din care se desprinde starea de lucruri menţionată.

I-a revenit României să se găsească direct în contact cu sufletul deosebit şi mentalitatea specifică a Bulgariei.

Este vădit, că şi raporturile, ce vor interveni între aceste două State, vor aveà interesul lor particular.

Trebueşte remarcat însă, că faţă de mentalitatea bulgărească, spiritul culturii româneşti reacţionând prompt în publicistica, studiile, manifestările sale culturale, n'a depăşit niciodată cadrul înţelegerilor şi al respectului integrităţii naţionale.

Uită Bulgaria de azi, că nu mai este Bulgaria de ieri.

Pentru deplină lămurire redăm pasagii din discursul d-lui N. Iorga, ţinut cu ocazia discuţiei proiectului de lege.

«A pierit Bulgaria veche, în secolul al XIV-lea — şi Bulgaria de astăzi nu are a face cu aceea care a pierit, cum nu are a face Statul român de acum cu ultimii împăraţi romani dela sfârşitul evului antic. Aceasta este o altă ţară, aceasta este o mică ţară, care trebuie să fie modestă şi care nu se poate sprijinì pe marea ţară medievală care nu a fost modestă şi, fiindcă nu a fost modestă, a pierit. Şi, dacă cei mari mor când nu sunt modeşti, cei mici cu atât mai mult. A dispărut vechiul Stat bulgăresc, ale cărui tradiţii nu le poate reclamà nimeni: nimeni nu vine dela Crum şi nici dela Simion. Totul vine dela mărinimia lui Alexandru al II-lea, Ţar al Rusiei; dela mărinimia neuitatului Carol I-iu, Domn al României. De acolo vine Bulgaria, cu ceva adaus de bande bulgăreşti, care s'au purtat, foarte frumos,

dar care au fost pregătite și înarmate la Ploești; steagul Doamnelor din Samara li s'a dat la Ploești aici, la noi. Când a pierit vechiul Stat bulgăresc, n'a fost nație care să pună mai bucuros pământul și banul și inima sa la îndemâna poporului bulgar.

«Ultimii noștri Domni mari ai Țării-Românești au fost Domni pe tot malul drept al Dunării. Vladislav-Vodă a fost Domn în Vidin. Vladislav a fost la Nicopoli. Mircea cel Bătrân a fost Domn în Silistra, și, când erà Domn în Chilia și în Silistra, aceasta însemnà că erà Domn pe toată Dobrogea până la marginea Varnei. Turcii au luat Dobrogea nu dela stăpânitori bulgari, ci dela Mircea cel Bătrân, dela moștenitorul lui Vladislav-Vodă. Noi nu suntem acolo în calitate de uzurpatori sau de venetici, și nu admitem să fim tratați acolo în calitate de uzurpatori sau de venetici. Nu avem să răscumpărăm acolo nici un păcat, ci avem să continuăm anumite binefaceri de cultură și de civilizație. Și în tot cursul evului mediu, — la sfârșitul evului mediu, — și în toată epoca modernă, noi am fost frații liberi, frați mai mari și liberi ai Bulgarilor.

«Cu zecile de mii au fost smulși în secolul al XV-lea Bulgari de acasă dela ei și strămutați pe pământul românesc.

«Vlad Țepeș, vestitul Vlad Țepeș, o fi omorît el Turci pe linia Dunării, dar aripile lui stropite cu sânge au acoperit puțintel și libertatea creștinilor, câtă se mai puteà ține pe malurile Dunării.

«Mihai Viteazul a fost speranța tuturor creștinilor din Balcani, și Vlădica din Târnova, Dionisie Rali, a stat lângă dânsul, a fost în Ardeal capelanul lui, el, Vlădica din Târnova, șeful Bisericii bulgărești de atunci; l-au făcut și Mitropolit al Moldovei pentru câtăva vreme, în momentul când fericitul Domn a stăpânit și cealaltă țară românească, Moldova.

«Și leul bulgăresc a fost închinat pe steaguri lui Matei Basarab, Domn al Țării-Românești.

«In epoca fanariotă, pe umerii noștri s'a sprijinit toată Biserica Răsăritului. Din mila românească s'a ținut Mitropolia din Silistra: hrisoavele trăiesc și până astăzi. Cele dintâiu cărți bulgărești s'au tipărit la noi, în tipografiile noastre.

«Când a început mișcarea națională bulgărească, centrul acestei mișcări a fost România. Istoria Bulgarilor a început prin Marin Drinov, la Brăila. La Giurgiu, la București, la Craiova, unde a trăit doctorul Veron, pretutindeni noi am fost adăpostitorii acestei vieți noi.

«Pe vremea bătrânului Ion Brătianu, când s'au alcătuit cele dintâiu bande bulgărești care au mers să se sacrifice pentru libertatea poporului lor — și-mi pare rău că Ivan Vazov, care a scris « Pod iugotom » (Sub jug), și-a batjocorit bătrânețele insultând pe Români în timpul marelui războiu; trebuià tocmai el să le păstreze recunoștință, el, care cunoșteà aceste timpuri, — când a început această mișcare de eliberare, pe obrazul lui Ion Brătianu a apărut întreaga această operă de conspirație înaintea Europei, care îl acuză că el conspiră nu numai împotriva integrității Imperiului Otoman, dar și împotriva liniștii Europei. Și întreaga opinie publică a fost lângă Ion Brătianu.

«Am mers și eu, la 1913, cu trupele românești la Vrața și am văzut monumentul pe care d-voastră (către deputații bulgari) îl cunoașteți bine — și nimeni nu se supără dacă păstrați națiunii d-voastre toată credința cu care îi sunteți datori. Eu v'aș lăsà, la Silistra, să purtați public și tricolorul bulgăresc, în loc ca la 10 Maiu

să-l combinați din deosebite elemente de îmbrăcăminte. Nu m'aș supărà deloc. Țara Românească cere un singur lucru: respect față de dânsa, supunere față de legile ei, frăție față de elementul românesc. Cine simte în sufletul lui aceste însușiri, îl vom apropià de sufletul nostru. Cine, nu, pe dreptul nostru îl vom îngenunchià, cu toată puterea pe care o are acest Stat și pe care o are această națiune.

«In 1913, când am intrat în Bulgaria, eu n'am văzut un Bulgar nedreptățit și insultat de armatele noastre. Atunci eu am fost până la Orhanie, până la muntele Sf. Nicolae, până la porțile Sofiei, și am fost de partea cealaltă, până adânc în Bulgaria. Și am văzut soldați români culegând recolta pentru femeile bătrâne ai căror copii se găsiau pe câmpul de luptă: soldatul nostru a desbrăcat uniforma, și, ca și cum ar fi fost fiul acelei bătrâne, a cules recolta. Și am văzut soldați români legănând pe brațe pe copiii acelora împotriva cărora puteau să se lupte. Și am văzut orașe bulgărești curățite de soldații noștri. Și când s'a mântuit răsboiul, eu am primit o scrisoare dela acel bulgar din Orhanie în casa căruia stătusem și care mi-a scris: « Sunt la Craiova, m'am dus să mi se plătească. Mi s'a plătit totul până într'un ban, de Români; iar, în ceeace te privește pe d-ta, copiii mei întreabă în fiecare zi: « ce face soldatul român care a stat două săptămâni în casă la noi? »

«Așà ne purtăm noi! Și merităm ceva pentru aceasta: merităm altceva decât ceeace am găsit la Silistra.

«Noi, acolo, în Dobrogea aceasta nouă, suntem ca și Bulgarii, veniți odată cu Statul nostru, prin urmare cu câteva zeci de ani mai târziu, nici cu cincizeci de ani mai târziu. Suntem urmași ai grănicerilor turci. Când, la sfârșitul secolului al XIV-lea au căzut Bulgarii, Turcii au adus din Anatolia oameni pe cari i-au așezat acolo. Toată coasta Mării Negre, toată Dobrogea a fost ocupată de dânșii, tot malul dunărean erà ținut de grănicerii turci.

«Acum câteva zile i-am văzut. Nu se pot aflà exemplare mai nobile de oameni, cari să-și aibă vitejia și cavalerismul mai frumos scrise pe față decât acești minunați oameni, pe cari toată lumea îi neglijează».

* * *

Cu privire la legislația pe care a căutat România să o dea necesităților ei de administrare internă și privitor la chestia colonizărilor a primit întâmpinarea unui sistem de protestări sui generis, venite din partea Bulgariei.

Regimul democratic care guvernează Statul român, dă posibilitatea de exprimare oricărei grupări reprezentată în Parlamentul său.

In Parlamentul din București sunt reprezentate toate minoritățile Statului. Legea colonizării Cadrilaterului dobrogean, a fost întâmpinată de grupul parlamentarilor bulgari prin un memoriu care cereà scoaterea ei de pe ordinea de zi:

« Clasa suprapusă și conducătoare a poporului român a fost stăpână până acum zece ani pe o întindere de peste 90% din pământul țării; ascultând vremurile noui, singură s'a expropriat, fără vărsare de sânge, neforțată de nimeni, în timp ce deținea și puterea publică. Acest exemplu unic în istoria lumii, a dat posibilitate păturii țărănești să înceapă o viață nouă, mai omenească.

« Aceasta denotă o mare tărie morală, recunoscută de multe alte popoare ».

Acest pasaj este cuprins în memoriul menționat. Din acest memoriu înaintat guvernului prezidat de d-l Iuliu Maniu, vom desprinde câteva pasajii caracteristice,

prin care parlamentarii bulgari cer, ca orânduirea colonizării Aromânilor să se facă în chipul următor:

« Credem că este necesar, ca onoratul guvern să ia măsuri să înceteze actuala stare de lucruri în *Dobrogea-Nouă*, în ceeace privește chestiunea proprietății și care după noi ar fi următoarele:

1. « *Să se oprească sosirea de noui coloniști*, până la modificarea legii pentru organizarea Dobrogei-Nouă.

2. « Coloniștilor, cari sunt în Cadrilater și nu au luat încă pământ, să li se

Fig. 3. — Aromânce din ţinutul Coritzei stabilite la Frașari—Dobrogea Nouă.

dea din proprietatea domenială a Statului. Este necesar a se da ordin în acest sens, consilieratelor respective.

3. « Să se ordone organelor respective, să nu mai ia sub nici un pretext, *pământul proprietarilor originari*, până la votarea legii.

4. « Să se studieze posibilitatea pentru *retrocedarea practică a pământurilor luate dela proprietarii originari și date la coloniști*, conduși de ideia de a nu se provocă perturbații, între coloniști și populație, *făcându-se schimburi posibile*.

5. « Să se depună de urgență proiectul de lege, pentru modificarea legii noastre de organizare a Dobrogei-Nouă din 1924, *în special Cap. 6* « Despre proprietăți », călăuziți de principiul stabilit prin legea dela 1921, adică excluzând principiul « proprietății mirie ».

« In acest scop urmează să se dea dispozițiuni administrațiilor financiare și consilieratelor agricole respective din jud. Durostor și Caliacra ».

Dealtfel legea Dobrogei-Nouă, care n'a întârziat să vină, a fost votată de Corpurile legiuitoare în Iunie 1930, sub guvernul național-țărănesc.

Principiile acestei legiuiri au avut darul să întrunească elementele unor multiple protestări venite din partea populaţiei de colonişti români ai Dobrogei-Nouă.

Vrajba care există în populaţia Dobrogei-Nouă, şi mai cu seamă hărţuelile la care sunt supuşi coloniştii macedo-români, în urma numeroaselor anchete care s'au făcut, s'a constatat că sunt provocate de populaţia bulgară, care nu vrea să admită o colonizare românească în Cadrilater.

Toate anchetele care s'au făcut,—şi cele mai numeroase au fost în timpul ultimelor guvernări — au dus la astfel de constatări.

Publicistica epocii, preocupările de fiece zi, au fost reţinute de grija acestei probleme, care treptat, treptat va duce la desnodăminte neaşteptate. *Proiectul legii de organizare a Dobrogei-Nouă*, a întrunit comentariile cele mai variate. Zilnic coloanele ziarelor au cuprins ideile care înfăţişau caracterul acestei legi. Intrunirile, care au avut loc în diverse puncte ale ţării, indică o atmosferă specifică.

Ziarele redau întrunirea coloniştilor din judeţul Durostor, dela 20 Iunie 1930:

« Silistra, 9 Iunie.

« Ieri a fost în sala « Dunărea » din grădina publică a oraşului, o mare întrunire a tuturor coloniştilor din Durostor.

Adunarea, convocată de societatea « Acţiunea Românească din Durostor », a fost deschisă la orele 10 sub preşedinţia unui comitet compus din d-nii: C. Hentzescu, avocat; Gh. Zuca, profesor; Mihail Lala avocat; Gh. Dumitriu, Gh. Ciunga, Taşcu Mişu şi Theodor Belu, fost preşedinte al biroului de colonizare.

D-l profesor *Zuca* arată că modificarea legii Dobrogei-Nouă,— în baza căreia s'a legiferat dreptul de proprietate şi s'au pus bazele operei de colonizare, — este dorită de guvernul din Sofia şi nu de guvernul român. Această nelegitimă dorinţă a fost manifestată de parlamentarii noştri de origină bulgară.

Pe lângă interesul de ordin naţional pe care-l urmăresc aceşti parlamentari, ei mai au în vedere şi consolidarea platformei lor politice.

D-l *Const. N. Zaharescu*, învăţător arată că modificarea legii este anticonstituţională, ea neavând un temeiu juridic. D-sa recunoaşte să se permită celor ce n'au declarat terenurile, un nou termen, dar nu înţelege să se legifereze modificarea aşà cum o cer parlamentarii bulgari din Cadrilater, pentrucă o astfel de legiferare va aveà drept consecinţe imediate inerente turburări, chiar vărsări de sânge.

Deci, spre a nu se nesocotì opera de colonizare, — aceasta fiind mai mult decât o crimă naţională, — şi spre a nu se turburà ordinea şi liniştea acestui ţinut, guvernul nu trebuie să accepte modificarea legii.

D-l *Niculae Babu*, învăţător din satul românesc Fraşari, a vorbit în dialectul macedo-român. Arată că Bulgarii uneltesc în taină contra coloniştilor, prin mistificarea adevărului în faţa guvernului. Recomandă coloniştilor solidaritate, căci numai astfel se va puteà ajunge la respectarea drepturilor lor.

D-l *I. Drăgotescu* arată că, prin modificarea legii, pe lângă retrocedarea treimilor, Bulgarii urmăresc împiedecarea colonizării acestui ţinut, fapt care pentru bulgari prezintă un pericol iminent, desnaţionalizarea lor.

D-l *Gh. Dumitriu* arată uneltirile, continue şi prin orice mijloace, ale Bulgarilor, numai ca să fie deposedaţi coloniştii. Dă exemplu cu nejustificatele formalităţi pe care autorităţile deaci le cer coloniştilor, mai ales sub acest regim, când

majoritatea parlamentarilor din Cadrilater fiind Bulgari, dorințele populației pe care ei o reprezintă, pot fi mai ușor satisfăcute la București.

Autoritățile noastre trebuie să aibă în vedere valoarea colonizării, — opera de românizare — și nicidecum valoarea certificatelor.

D-l *Al. Negoescu*, învățător, arată că parlamentarii de origină bulgară din Cadrilater, autorii anteproiectului de modificare a legii Dobrogei-Nouă din 1924, știind pozitiv că legiferarea acestei modificări este imposibilă, au căutat să depună anteproiectul în taină, la sfârșitul seziunii.

D-l *Stere Papadumitru*, colonist aromân, fruntaș din comuna Tatar Atmagea, arată că în nici un caz coloniștii, chiar cu prețul sângelui lor, nu-și vor părăsi glia pe care le-a încredințat-o patria lor mamă.

In acest sens vorbește și d-l *Carabina*, colonist din satul Baltagii-Noui.

D-l *Tașcu Statu*, advocat, arată că prin modificarea legii, nu se păgubesc numai interesele colonizării din Cadrilater, dar se nesocotesc chiar interesele Statului român, deoarece opera de colonizare din Cadrilater nu aparține regiunii și individului, ci Țării și întregului popor român.

D-l *Gh. Chiajna*, învățător, spune coloniștilor că ei au fost chemați aci nu ca să plângă, ci să protesteze contra unor uneltiri vrăjmașe neamului nostru. Ei trebuie să-și apere un drept consfințit de trecut, de istorie.

D-l *C. Hentzescu*, advocat, examinând anteproiectul de modificare a legii din punct de vedere juridic, îl găsește imposibil, ca incompatibil cu interesele noastre superioare de Stat.

Adresându-se apoi coloniștilor, îi îndeamnă să recurgă la orice mijloc, — spre a-și apără loturile lor, căci orice mijloc este îngăduit și de legi. Colonistul este nevoit să-și apere lotul și atunci se găsește în « legitimă apărare » a unui drept ce este al țării întregi.

Propune apoi și întreaga adunare admite, următoarea moțiune:

« Românii de toate categoriile sociale din județul Durostor, întruniți în localul grădinii publice « Dunărea » din Silistra, în ziua de 8 Iunie 1930, protestează cu energie în contra acțiunii întreprinsă de iridenta bulgară pentru modificarea legii de verificare a titlurilor de proprietate din 1924.

Călăuziți numai de iubirea neamului și a țării, ne legăm a luptă prin toate mijloacele contra încercării dușmanilor noștri de a o modifică și considerăm ca o crimă națională orice atingere i s'ar aduce, degajându-ne răspunderea turburărilor a căror gravitate nu o putem prevedeà.

Infierăm purtarea infamă a uneltelor iridente, care inducând în eroare guvernul, prin fel de fel de ticluiri perfide a adus la perturbarea de azi.

Coloniștii își apără în Dobrogea de sud nu brazda lor de pământ, dar cel mai superior interes al țării: Românizarea unei provincii înstrăinate.

Cerem deci guvernului, să respecte această lege națională și să ia sancțiuni severe contra coadelor de topor, trădători de neam, care turbură liniștea Dobrogei de sud ».

In ciuda acestor întâmpinări, guvernul național-țărănesc supune votului Corpurilor legiuitoare la 30 Iunie 1930, următoarea *Lege pentru completarea legii de organizare a Dobrogei-Nouă*:

LEGE PENTRU COMPLETAREA LEGII PENTRU ORGANIZAREA DOBROGEI-NOUĂ

Art. 1. — In termen de 30 de zile dela promulgarea legii de faţă, toţi acei, cari stăpânind, sub orice formă la pr. mulgarea legii din 1914, bunuri imobiliare de orice natură, nu şi-au făcut încă declaraţiunile prevăzute de art. 113 din legea Dobrogei-Nouă din 22 Aprilie 1924, sau nefăcându-le în termenul prescris de acel articol le-au fost respinse ca tardive de către Comisiunile instituite conform art. 118 din legea din 1924, se vor prezentà la judecătoriile de ocol de care aparţin, pentru a face declaraţiile lor potrivit legii de faţă.

Fie în persoană, fie prin orice cunoscut sau orice membru al familiei, cei interesaţi, ştiutori sau neştiutori de carte, vor declarà: dacă sunt Români sau cetăţeni români, în ce judeţ, comună sau sat şi-au stabilit reşedinţa sau domiciliul, ce anume imobile stăpânesc, întinderea şi vecinătăţile acelor imobile, numele satelor sau comunelor în care sunt situate, cu ce drept, sub ce formă, de când şi dela cine le stăpânesc, şi ce acte posedă sau au posedat în dovedirea dreptului de stăpânire asupra acelor imobile, depunând, sub luare de dovadă, actele ce le posedă.

Declaraţiunile făcute de un singur moştenitor profită tuturor.

Art. 2. — Toţi cei cari făcând apeluri contra hotărîrilor comisiunilor de ocol, apelurile au fost respinse ca tardive, cum şi aceia ale căror apeluri au fost respinse în lipsa lor, vor puteà, în termen de 30 zile dela promulgarea legii de faţă, să se prezinte la comisiunile de apel respective, ca să ceară judecarea apelurilor lor.

Comisiunile de apel sunt datoare să ia act de cererile ce li se fac sau li se prezintă şi să fixeze termene pentru judecarea în fond a apelurilor, potrivit procedurii prevăzută de legea din 1924.

In acelaş termen de 30 zile vor puteà fi apelate toate hotărîrile comisiunilor de ocol, care n'au fost încă apelate şi prin care s'au respins în întregime declaraţiunile în lipsa declaranţilor.

Tot în termen de 30 zile Statul va aveà dreptul de a atacà, cu apel, hotărîrile neapelate sau rămase definitive în apel din lipsă de apărare.

Art. 3. — Cei cari au făcut declaraţiuni în baza art. 113 din legea Dobrogei-Nouă din 1924, ce li s'au respins ca tardive, vor declarà, pe lângă cele arătate în art. 1, când şi la ce comisiune de verificare le-au prezentat sau le-au trimis, spre a se formà un singur dosar cu declaraţiunile ce se vor face pe baza legii de faţă.

Art. 4. — Funcţionarii judecătoriilor în prezenţa şi sub controlul judecătorilor delegaţi, cu primirea declaraţiunilor, prevăzute de art. 1 al acestei legi, vor trece, pe scurt, declaraţiunile în procese-verbale semnate de judecător, de funcţionarii cari le trec şi de declaranţii ştiutori de carte, făcându-se menţiune de toate actele depuse la fiecare declaraţiune.

Procesele-verbale, cu declaraţiunile făcute, clasate pe comune şi sate, vor fi înaintate de îndată comisiunilor instituite potrivit art. 118 din legea Dobrogei-Nouă din 1924.

Art. 5. — Actele depuse la declaraţiuni, formând dosare separate pentru fiecare declaraţiune, se vor predà şi luà în primire de către grefierii comisiunilor, odată cu procesele-verbale în cari sunt trecute declaraţiunile.

Identitatea declaranţilor sau a celor ce se prezintă pentru ei, cunoscuţi sau

rude cu declaranţii, se va stabilì prin cărţile lor de membri ai comunei sau satului în care locuesc, ori dacă aceste cărţi, prevăzute de legea administraţiei locale, nu vor fi încă confecţionate la promulgarea legii de faţă, prin acte de identitate liberate de autorităţile comunale sau săteşti.

Art. 6. — Comisiunile care vor funcţionà în Dobrogea-Nouă pe baza art. 118 din legea Dobrogei-Nouă din 1924 şi a acestei legi, vor cercetà, în calitate de comisiuni de verificare, după procedura prevăzută în legea din 1924, atât declaraţiunile prescrise de legea Dobrogei-Nouă din 1924, dar necercetate şi nesoluţionate încă până la promulgarea legii de faţă, cât şi declaraţiunile care, respinse ca tardive în baza legii din 1924, se socotesc în termen în baza art. 1 al prezentei legi, cât şi declaraţiunile şi apelurile prevăzute de legea de faţă prin art. 1 şi 2.

Comisiunile, pentru fiecare declaraţiune în parte sau dacă sunt mai multe declaraţiuni pentru acelaş imobil, conexându-le şi dând o singură hotărîre, vor stabilì ce întinderi din cele declarate rămân în proprietatea celor cari le-au declarat şi ce întinderi trec în proprietatea Statului.

Art. 7. — In cazul când asupra aceluiaş imobil se vor face declaraţiuni şi de cei ce-l stăpânesc şi de cei ce pretind un drept de stăpânire, comisiunile, fără a se ocupà cui revine dreptul de proprietate, vor stabilì drepturile Statului, respectând situaţiunea de fapt şi făcând menţiune despre litigiu în hotărîrea de verificare.

In cazul în care, asupra unuia şi aceluiaş teren, s'au dat două sau mai multe hotărîri contradictorii, rămase definitive, ele vor fi aduse în faţa comisiunilor judeţene, care se vor pronunţà numai cu privire la persoana deţinătorului, printr'o nouă şi singură hotărîre, potrivit alineatului precedent.

Art. 8. — După ce hotărîrile de verificare arătate în articolele precedente vor rămâne definitive, comisiunile care le-au pronunţat, instituite conform art. 118 din legea Dobrogei-Nouă din 1924, vor hotărî, în calitate de comisiuni agrare, acolo unde n'au hotărît încă asupra exproprierii prevăzută de legea agrară din Vechiul Regat, cu privire la terenurile lăsate sau ce se vor lăsà prin hotărîrile de verificare, în proprietatea declaranţilor în întinderile arătate în acele hotărîri.

Deşì pronunţate de aceleaşi comisiuni hotărîrile de verificare premergătoare celor de expropriere, ca şi lucrările lor, vor fi cu totul distincte unele de altele, formând dosare separate.

Art. 9. — Hotărîrile definitive pronunţate asupra declaraţiunilor făcute şi verificate în conformitate cu legea Dobrogei-Nouă din 1924, se vor considerà după terminarea procedurii de expropriere prevăzută de legea agrară, ca titlu de proprietate asupra tuturor imobilelor recunoscute ca proprietate a declaranţilor, cu întinderile şi vecinătăţile trecute în acele hotărîri.

Hotărîrile definitive pronunţate pe baza legii de faţă se vor considerà ca titluri pentru fixarea suprafeţei cu care declaranţii urmează a fi împroprietăriţi, potrivit art. 22 din legea de faţă.

Art. 10. — In ce priveşte pădurile, sub orice formă se stăpânesc de către particulari, vor fi şi ele declarate sau apelate în acelaş termen, în aceleaşi condiţiuni, cu aceleaşi forme şi aceeaş procedură ca terenurile ce urmează a fi declarate sau apelate în baza legii de faţă.

Acei cari au fost sau vor fi recunoscuţi ca proprietari prin hotărîrile definitive de verificare, vor aveà dreptul să desemneze, în termen de trei luni dela promulgarea legii de faţă, sau pentru cele nedeclarate încă, în termen de trei luni dela

rămânerea definitivă a hotărîrilor, prin declaraţiuni ce se vor consemnà în procesele-verbale încheiate de preşedinţii comisiunilor, partea de pădure care, în baza art. 117 din legea din 1924, urmează a trece în proprietatea Statului şi partea de pădure ce va rămâne proprietatea lor. Treimea ce se ia de Stat va cuprinde pe cât posibil arborete de aceeaş vârstă şi constituire ca cel rămas proprietarilor respectivi.

După ce au făcut aceste declaraţiuni sunt liberi a exploatà, fără nici o restricţie, pădurea ce le-a rămas ca proprietate a lor, respectând numai condiţiunile prevăzute de regimul silvic al Statului.

Art. 11. — Porţiunile mici de păduri sau de păduri izolate, de o utilitate neînsemnată pentru Stat, atribuite Statului prin hotărîrile definitive pronunţate în baza legii Dobrogei-Nouă din 1924 şi prin hotărârile pronunţate în baza prezentei legi, vor puteà fi vândute de Minister, prin bună învoeală.

Preţul va fi fixat de Minister cu avizul Casei Autonome a Pădurilor.

Declaranţii au drept de preferinţă la condiţiuni de vânzări egale.

Dacă întinderea de pădure cuvenită Statului trece de 100 ha, dreptul de preferinţă la cumpărare sau exploatare aparţine obştiilor locale, cu obligaţiune de a folosì pădurea în comun, după care dreptul de preferinţă revine declarantului.

Art. 12. — Zonele împădurite, aparţinând Statului, situate lângă frontieră sau lângă drumuri, zone care au fost sau vor fi destinate defrişării, trec de drept din patrimoniul Casei Autonome a Pădurilor Statului în patrimoniul domenial al Ministerului Agriculturii şi Domeniilor.

Art. 13. — Cei cari au păduri particulare în stăpânire, situate în zonele de frontieră şi în zonele de lângă drumuri, destinate a fi defrişate, sunt obligaţi a face defrişarea lor în aceleaşi condiţiuni ca Statul.

Dacă nu se vor conformà acestei obligaţiuni în termen de şase luni dela promulgarea legii de faţă, zonele lor împădurite, arătate mai sus, vor puteà fi defrişate de către Stat, fără nici un drept de opunere sau de despăgubire pentru proprietar.

Materialul lemnos ce va rezultà din tăierea arborilor şi din extragerea buturugilor, va rămâne proprietarului pădurii. Acesta însă va fi dator a rambursà Statului cheltuelile necesitate pentru tăierea arborilor dela nivelul pământului.

Art. 14. — Alegerea şi determinarea întinderii pădurilor şi mişilicurilor, proprietatea Statului şi proprietate particulară, care urmează a fi defrişate pentru a deveni terenuri de cultură, precum şi a terenurilor din proprietatea Statului, care urmează a fi împădurite, se vor face de organele competente.

Art. 15. — Locuitorii din Dobrogea-Nouă cari au emigrat după data de 28 Iunie 1913, cei cari au renunţat la cetăţenia română, cei cari nefiind Români sau cetăţeni români, nu locuesc în Dobrogea-Nouă sau restul ţării şi cărora nu li s'a aplicat dispoziţiile legii agrare, sunt obligaţi ca în termen de trei luni dela promulgarea legii de faţă să vândă Statului imobilele lor rurale.

In privinţa modalităţilor vânzării, procedurii fixării preţului şi felului de plată, se vor aplicà în totul dispoziţiunile legii agrare.

Art. 16. — La expirarea termenului prevăzut mai sus, dacă vânzarea acestor imobile nu s'a oferit Statului, imobilele vor trece în proprietatea Statului pe baza hotărîrilor comisiunilor de expropriere, prevăzute în legea agrară din Vechiul-Regat, sesizate de organele Ministerului de Agricultură. Aceste comisiuni vor aveà competinţa de a fixà preţul şi modul de plată, potrivit dispoziţiunilor legii agrare sau legilor speciale în vigoare în Vechiul-Regat.

Art. 17. — In cazul când proprietarii terenurilor ce urmează să fie vândute Statului, nu au domiciliul sau reşedinţa cunoscută în ţară sau străinătate, organele Ministerului de Agricultură, în aplicarea dispoziţiunilor acestui articol, îi vor încunoştiinţă de măsurile privitoare la vânzarea către Stat a terenurilor prin *Monitorul Oficial*, iar dacă reşedinţa lor este cunoscută în străinătate, prin Oficiile consulare româneşti din localitate.

Art. 18. — Statul, reprezentat prin Ministerul Agriculturii şi organele sale, are la preţ egal dreptul de preemţiune la toate înstrăinările de proprietăţi imobiliare rurale, în termen de două luni de zile dela încunoştiinţarea făcută de cei interesaţi, aplicându-se în totul, atât ca procedură şi modalitate de exercitarea dreptului de preemţiune, şi consecinţele neexercitării lui, dispoziţiunile legii agrare din Vechiul-Regat.

Art. 19. — Toate vânzările făcute până la promulgarea legii de faţă către particulari, prin neexercitarea de către Ministerul de Agricultură sau de către Casa Centrală de împroprietărire a dreptului de preemţiune, în lipsa regulamentului prevăzut de art. 20, ultimul alineat, din legea Dobrogei-Nouă din 1924, sunt şi rămân valabile.

Art. 20. — Viile şi orice fel de plantaţiuni de arbori fructiferi şi de salcâmi cu locurile lor din raza oraşului nu sunt supuse verificărilor.

Dispoziţiile administrative sau cele cuprinse în hotărîrile de verificare, chiar definitive, pronunţate până la promulgarea legii de faţă, în baza cărora imobilele prevăzute în acest articol au fost trecute în proprietatea Statului, sunt şi rămân fără valoare, imobilele reintrând, dacă au fost luate de Stat, în stăpânirea celor dela cari s'au luat.

Redarea în stăpânirea celor dela cari au fost luate se va face de către organele Ministerului Agriculturii, pe cale administrativă.

Art. 21. — Numai cetăţenii români stabiliţi definitiv în Dobrogea-Nouă având situaţia lor militară în regulă, vor beneficià de dispoziţiunile art. 1, 2, 22 şi 23 ale prezentei legi.

Art. 22. — In limita terenurilor disponibile care ar rezultà prin executarea operaţiunilor de comassare, Statul va împroprietărì pe cei îndreptăţiţi în ordinea categoriilor de mai jos:

Categoria I-a

Se împroprietăresc cu întinderea recunoscută lor prin hotărîrile de verificare date în virtutea prezentei legi, cetăţenii români cari deţin de fapt terenurile ce li se cuvin.

In cazul când nu deţin decât în parte terenurile, se împroprietăresc cu diferenţa, potrivit alineatului următor.

Cei cari nu deţin nici în total, nici în parte, terenuri potrivit hotărîrilor de verificare, se împroprietăresc numai din surplusul rezultat din executarea operaţiunilor de comassare.

Categoria II-a

Se împroprietăresc cu loturi cultivabile în întindere până la 5 ha:

a) Toţi invalizii cari au luptat în armata română, în răsboiul pentru întregirea neamului;

b) Descendenţii şi văduvele celor ce au luat parte la răsboiu luptând în armata română;

c) Toţi cei cari au fost pe front şi au luptat în armata română şi sunt lipsiţi de pământ. Dacă au mai puţin decât lotul tip al regiunii, li se va da un lot de completare.

Categoria III-a

Se împroprietăresc cu loturi cultivabile până la completarea lotului maxim de 10 ha., toţi locuitorii cetăţeni români, cărora li s'a recunoscut, prin hotărîrile comisiunilor de verificare că au avut o suprafaţă iniţială până la 10 ha. inclusiv, fără ca totuş prin lotul de completare să se întreacă suprafaţa posedată iniţial.

Improprietăririle locuitorilor prevăzuţi la categoriile I-a, II-a şi a III-a, se vor face cu precădere la comassare, începându-se cu proprietăţile cele mai mici.

Categoria IV-a

Capii de familie, muncitori agricoli, stabiliţi în Dobrogea-Nouă, dacă nu au deloc pământ, vor fi împroprietăriţi potrivit cu posibilităţile, cu unu până la 3 ha.

Nimeni nu va puteà cumulà din întinderile ce i se cuvin din cele patru categorii peste întinderea cea mai mare prevăzută pentru una din aceste categorii.

Locuitorii din categoriile I-a şi III-a vor beneficià de scutire, de plata preţului pământului, iar locuitorii din categoriile II-a şi IV-a vor fi împroprietăriţi în condiţiunile prescrise de legea agrară din Vechiul-Regat.

Art. 23. — Dacă cei arătaţi în categoriile II-a şi IV-a de sub articolul precedent, n'au case sau loc de casă pentru ei şi familiile lor, vor fi împroprietăriţi şi cu loc de casă, cu atât teren cât prevede legea agrară, dacă Statul va aveà teren disponibil şi pentru locuri de casă şi dacă n'au fost împroprietăriţi în baza legii agrare sau în baza legii de colonizare.

Art. 24. — Nu vor fi admişi la împroprietărire în nici una din categoriile de mai sus cei cari nu sunt cetăţeni români, cei cari nu sunt domiciliaţi în Dobrogea-Nouă, sau dacă sunt socotiţi ca atare, nu sunt efectiv stabiliţi cu locuinţa în Dobrogea-Nouă, precum şi cei condamnaţi pentru delicte în contra siguranţei Statului, pentru dezertare, spionaj şi crime.

Art. 25. — Sunt şi rămân proprietatea Statului:

a) Toate imobilele rurale nedeclarate. — Trecerea lor în proprietatea Statului se va face pe cale administrativă;

b) Toate bunurile de orice natură care au aparţinut Statului bulgar la 28 Iunie 1913;

c) Toate terenurile arabile de păşune şi pădurile cuvenite Statului din terenurile şi pădurile declarate de particulari şi verificate prin hotărîrile definitive, pronunţate în baza legilor Dobrogei-Nouă din 1914, 1921, 1924 şi în baza prezentei legi;

d) Toate terenurile şi pădurile rămase nedeclarate şi după termenul prescris de art. 1 al legii de faţă;

e) Toate terenurile arabile, de păşune şi pădurile, şi orice fel de bunuri imobiliare intrate în stăpânirea Statului român, în baza legilor pentru organizarea Dobrogei-Nouă din 1914, 1921, 1924, şi în baza legii de faţă şi a legii agrare şi legilor speciale din Vechiul-Regat;

f) Toate minele, carierele și apele minerale;

g) Toate lacurile, bălțile, canalurile și pescăriile de orice natură.

Art. 26. — Când locuitorul declarant, căruia i se va fi recunoscut prin hotărîre definitivă de verificare, proprietatea unui imobil rural, nu va fi de față sau reprezentat, imobilul se va predà primarului local, prin dresare de proces-verbal.

Dacă până într'un an dela data procesului-verbal, proprietarul nu se va prezentà în persoană spre a-și luà în primire efectiv imobilul, va pierde dreptul la el în folosul Statului, care va intrà în stăpânire pe cale administrativă.

Art. 27. — Ministerul Agriculturii și Domeniilor rămâne autorizat ca, din fostele izlazuri comunale, oricare ar fi proveniența lor, să cedeze gratuit pe seama comunelor o întindere de teren potrivit cu numărul locuitorilor, capi de familie, agricultori manuali de pământ, socotindu-se între ei și coloniștii, luându-se drept normă până la un hectar de cap de familie.

Art. 28. — Ministerul Agriculturii și Domeniilor este autorizat să facă schimburi de terenuri de cultură, de păduri sau proprietăți de orice natură, situate, fie în Dobrogea-Nouă, fie în orice parte a țării cu alte bunuri imobilare de orice natură ale particularilor din Dobrogea-Nouă, în vederea comassării sau colonizării prin bună învoeală.

Acest schimb se poate face și cu imobile stăpânite în indiviziune.

Art. 29. — De dispozițiile prezentei legi beneficiază și locuitorii comunelor care la anexiune au aparținut județelor Caliacra și Durostor, iar actualmente aparțin județului Constanța.

Art. 30. — Toate legile și regulamentele contrarii legii de față sunt și rămân abrogate.

Legea a fost votată cu o majoritate de *una sută patruzeci și două* voturi, contra *șase.*

* * *

Ecoul discuțiunilor asupra legii Dobrogei-Nouă a străbătut profund straturile opiniei publice românești.

Cele mai vii discuțiuni, meetinguri, întruniri, totul a fost pus la contribuție, demonstrându-se prin aceasta acuitatea problemei și sensul gravității ei.

Răsunetul atentatului săvârșit de studentul aromân Gh. Beza asupra d-lui C. Angelescu, inițiatorul legii, reprezentant politic al Cadrilaterului în parlamentul legiferator, a solidarizat massa întreagă a coloniștilor, pentru a cere și mai hotărît păstrarea integrității domeniale în favoarea populației refugiate.

Consecințele nu au fost decât de natură a aduce chestiunea în discuție fățișă și a i se da soluționarea conformă cu interesele presante și vitale a majorității poporului colonizabil în contingente din ce în ce crescânde. Atât procesul atentatului cât și fricțiunile politice puse în joc de această lege au evidențiat că «problema colonizării» se pune pe deasupra voinții sau calculelor de biurou.

Realități crude, nevoi doborîtoare cereau ca o legiuire ori de unde ar porni, și ori de către cine s'ar face, să se facă după normele indicate de pulsul și necesitățile categorice ale contingențelor locale.

In chipul acesta, cu retușările care au fost imperios reclamate, orânduirea colonizării Cadrilaterului se îndreaptă spre orizonturi clare.

Statul român își va vedeà neturburat de stricta veghere a intereselor naționale pe care le are pe pământul Dobrogei-Nouă, păstrând nealterate drepturile constatate și motivate ale protestatorilor.

Rezultatele funcţionării Oficiului Naţional al Colonizărilor se desprind din următorul referat al acestui Oficiu:

«Temeiul juridic al colonizărilor a fost fixat de art. 114—119 din legea pentru reforma agrară a Vechiului Regat; de art. 113—118 din legea pentru reforma agrară pentru Transilvania; de art. 38—41 din legea pentru reforma agrară a Basarabiei; de art. 86—91 din legea pentru reforma agrară a Bucovinei; de jurnalele Consiliului de miniştri Nr. 3065 din 3 Noemvrie 1922 şi 1698 din 13 Iunie 1925, pentru Cadrilater, modificat prin jurnalul Consiliului de miniştri Nr. 316 din 28 Februarie 1930, care prelungeşte dispoziţiunile jurnalului Consiliului de miniştri Nr. 1698 din 1925, până la 1 Ianuarie 1930; în sfârşit prin jurnalul Consiliului de miniştri Nr. 1906 din 30 Iunie 1925, pentru refugiaţii de pe graniţa de Vest a ţării.

Terenurile afectate colonizării au provenit astfel din disponibilităţile rezultate din legea reformei agrare în regiunile unde nevoile îndreptăţiţilor la împroprietărire au fost satisfăcute, cu excepţiunea Dobrogei-Nouă, unde în virtutea art. 29 din legea pentru organizarea Dobrogei-Nouă, colonizările s'au făcut atât pe disponibilităţile provenite din expropriere, cât şi pe acelea care constituiau patrimoniul Statului, fie că erau domeniale propriu zis, fie că proveniau din treimi.

Alegerea coloniştilor s'a făcut:

1. Cu locuitorii îndreptăţiţi la împroprietărire cari nu au putut să fie satisfăcuţi din cauza lipsei de teren în locurile lor de origină;

2. Cu locuitorii neîndreptăţiţi la împroprietărire din Vechiul-Regat, aşezaţi în Cadrilater în vederea colonizării şi cari ar fi constituit, dacă nu ar fi fost colonizaţi, un permanent element de agitaţiuni;

3. Cu Români din afară de hotare.

S'au colonizat astfel 38.749 locuitori din cari:

8.028	colonişti	aşezaţi	în Vechiul-Regat;
18.160	»	»	» Dobrogea-Nouă şi Veche;
4.363	»	»	» Transilvania;
572	»	»	» Bucovina;
7.626	»	»	» Basarabia.

Operaţiunile de colonizare au fost executate de Casa Centrală a împroprietăririi, care la început a avut în organizaţiunea sa un simplu biurou de colonizare.

Mai târziu, în anul 1927, pe măsură ce rămâneau disponibilităţi din terenurile expropriate şi categorii de îndreptăţiţi la împroprietărire nesatisfăcute, acest biurou a fost transformat în Direcţie care la rândul ei, în ultima organizare a Ministerului din anul 1930, a fost transformată în serviciul colonizărilor din Direcţiunea Reformei Agrare.

Terenul afectat colonizării celor 38.749 locuitori este de 311.342 hectare.

Loturile atribuite coloniştilor au variat după regiune, luându-se în general ca bază lotul tip de împroprietărire; adică 5 ha. în Vechiul-Regat şi Bucovina, 6 ha. în Basarabia, 6—17 jugăre în Transilvania şi 10—25 ha. în Dobrogea şi Cadrilater.

Darea în debit definitivă a coloniştilor, nu s'a făcut decât într'o mică măsură cu excepţia Basarabiei unde au fost debitaţi complet, odată cu îndreptăţiţii la împroprietărire.

In celelalte regiuni ei sunt încă până astăzi în covârșitoare majoritate arendași.

Statul sesizat în diferite rânduri de situațiunea precară în care se găsiau coloniștii, a intervenit cu următoarele fonduri, date parte în credite rambursabile, parte în ajutoare:

a) 50.000.000 lei s'au dat în anul 1924 — prin legea specială din 1924 — credit extraordinar împrumutat dela Casa de Depuneri cu 5%, rambursabil în termen de 5 ani dela contractare și prelungit cu încă 2 ani prin legea din 1930;

Fig. 4. — Fârșeroți din munții Albanici și din Olimp, stabiliți în Cadrilater.

b) Un credit extraordinar de 9.000.000 lei acordat prin jurnalul Consiliului de miniștri Nr. 2885 din 15 Decemvrie 1927;

c) Un împrumut de 30.000.000 lei contractat la Casa de Depuneri în baza legii din Martie 1929, rambursabil în 4 ani destinat coloniștilor din Cadrilater.

Cu sumele dela punctele *a* și *b*, s'au construit în județele Constanța, Satu-Mare și Durostor: 911 case, 114 grajduri, 27 șoproane, 9 șure și 44 pătule.

Cu sumele dela punctul *c*, s'au acordat parte în credit, parte gratuit, coloniștilor din județele Caliacra și Durostor, ajutoare în semințe cu plată, producte de hrană cu plată și producte de hrană gratuit.

Privită ca o anexă a legii pentru reforma agrară, colonizarea a fost executată în acest spirit, ca o operațiune secundară, menită doar să completeze opera de împroprietărire.

In luna August anul 1929 prin jurnalul Consiliului de miniștri a fost înființat

Comisariatul Guvernului pentru Colonizări, Comisiunea specială de a se ocupà de sistematizarea lucrărilor de colonizare în Cadrilater.

Comisariatul Guvernului a avut la dispoziție următoarele fonduri:

24.000.000 lei credite acordate de Banca Centrală Cooperativă direct coloniștilor;

8.352.000 lei dați de Ministerul de Agricultură;

26.650.000 lei reprezentând materiale de cherestea furnizate de C.A.P.S. și costul transporturilor pe C. F. R., sume a căror rambursare cade în sarcina Statului.

Cu aceste fonduri s'au construit 1175 case și au rămas diferite materiale de construcție în valoare de circa 10.000.000 lei, care au trecut conform art. 57 și 58 asupra Oficiului Național al Colonizării.

Ființarea Comisariatului Guvernului a izbutit să restabilească liniștea în Cadrilater, dând populațiunii băștinașe siguranța că prin lucrările de construcții ce se vor mai efectuà și acei coloniști cari mai sunt încartiruiți la localnici, vor fi în scurtă vreme instalați în casele lor proprii; iar pe de altă parte a provocat clarificarea situației locuitorilor veniți în Cadrilater pentru colonizare, reușind să obțină aprobarea și așezarea lor pe loturi de cultură.

Ființarea Comisariatului Guvernului a mai dovedit însă că colonizarea reprezintă din punct de vedere național și economic o chestiune prea importantă pentru a fi executată în secundar și că este necesară o instituțiune specială și răspunzătoare, care să lucreze după un program bine stabilit, având concentrate atât administrarea fondului imobiliar al colonizărilor, cât și alegerea coloniștilor și mânuirea rațională a fondurilor ce se vor pune la dispoziție.

Legea asupra colonizărilor prin care s'a înființat Oficiul Național al Colonizării, a fost făcută cu scopul de a remedià aceste stări existente, încadrând colonizarea în formele legale corespunzătoare însemnătății acestei opere de mare interes național și economic.

Oficiul Național al Colonizării a luat ființă în ziua de 19 August 1930.

Pe baza experienței trasă din rezultatele slabe ale activității serviciului colonizărilor din Ministerul Agriculturii și potrivit dispozițiunilor cuprinse în legea asupra colonizării, Oficiul Național al Colonizării s'a organizat cu următoarele trei servicii:

Serviciul Administrativ, cu atribuțiuni de a verificà și definitivà locuitorii colonizați până la promulgarea legii; de a verificà, a alege și a așezà locuitorii ce îndeplinesc condițiunile de colonizare; de a întocmì actele de vindere-cumpărare ale coloniștilor și a ține evidența lucrărilor de biurou.

Serviciul Funciar, cu atribuțiuni de a ține evidența fondului imobiliar afectat colonizării; a administrà și exploatà acest fond; a întocmì și aplicà planurile de colonizare; a îndrumà și ajutorà coloniștii gospodărindu-i pe loturile atribuite, prin construirea locuințelor și procurarea inventarului viu și mort de care au nevoie; de a face lucrări de îmbunătățiri funciare cu caracter obștesc, precum împăduriri, indiguiri, puțuri, defrișări etc.

Serviciul Financiar, cu atribuțiuni de a încadrà din punct de vedere financiar toate nevoile Oficiului, îngrijește de întocmirea bugetului facerea bugetului intern, conform legii contabilității, repartizarea fondurilor pe programe de lucrări.

Supraveghează îndeplinirea tuturor formelor cerute de legea contabilității publice privitoare la angajarea, lichidarea (ordonanțarea) și justificarea fondurilor, coordonarea plăților cu viza controlului preventiv.

Organizarea financiară a Suboficiilor și a șantierelor de lucrări.

Contabilizarea dublă a tuturor operațiunilor Oficiului; ținerea conturilor coloniștilor și a celorlalte conturi cu furnizorii și cu autoritățile; stabilirea debitelor parțiale și a debitului definitiv, calculul dobânzilor și extraselor conturilor definitive pentru darea în debit fiscului.

Urmărește încasarea veniturilor din exploatări și arendări, ține contabilicește evidența fondului imobiliar și repartizarea lui treptată pe coloniști.

Ține evidența angajamentelor în contabilitatea cerută de legea contabilității publice (jurnalul de înregistrare a ordonanțelor de plată și registrul de partizi), execută și înregistrează toate actele de venituri și cheltuieli; încheie bilanțul și contul de gestiune conform legii contabilității publice la finele anului și îl supune Curții de Conturi ținând la dispoziție actele justificative ».

Spiritul de muncă prin care se caracterizează capacitatea intelectualității românești, zelul factorilor indicați pentru conducerea treburilor publice și împreună cu acestea experiența persoanelor ce stau de o viață întreagă în slujba ideii de Neam și Țară, vor găsi mijlocul, ca și din chestiunea « colonizării Cadrilaterului », Țara Românească să realizeze, cu toate răbufnelile retrograde ale vecinului său rău înțelegător, o operă care va puteà să constitue cu drept cuvânt un titlu de laudă și de interes pentru orice minte luminată.

ÎNSEMNĂRI:

NICU M. A. POPP, *O țară ospitalieră: Albania*. București, 1930.

D-l Nicu Popp, asistent universitar, publică în *Buletinul Soc. Regale Române de Geografie* un studiu privitor la Albania de azi.

După ce face o descriere sumară a drumului parcurs în timpul verii (între 8 Iulie—6 August 1930) se trec în revistă observările morfologice și antropogeografice ale Albaniei. Ultimul capitol de care ne vom ocupà aci privește pe Românii din Albania.

Studiul cuprinde 58 pagini, are și un extras, și poartă următorul titlu: Nicu M. A. Popp, *O țară ospitalieră: Albania*, București, 1930.

Din cele înșirate în 58 de pagini aflăm interesante informațiuni etnografice. Hotarele Albaniei nu sunt etnice. In apropiată vecinătate găsim o populație albaneză (pentru anul 1923) de 946.929 locuitori, pe când în granițile Albaniei e cuprinsă o populație numai de 815.000 locuitori.

Românii din Albania sunt împărțiți în patru și anume: Muzăchiarii, Grabovarii, Fârșeroții și Moscopolenii.

Românii Muzăchiari trăiesc în două regiuni, unii în jurul orășelului Fearica și alții în Berat și satele din împrejurimi. Este o ramură a Aromânilor cari se ocupă cu agricultura și sunt cei mai numeroși. Centrele cele mai importante sunt: Scrofetina, Fracula, Săliște până la Valona, și spre Nord: Grădiștea, Cărbunara, Lușnia, deasemenea îi întâlnim în Cavaia, Durazzo și Tirana.

In Muzachia sunt 38 sate românești. Toți Românii Muzăchiari sunt pe cale de a se desnaționalizà. In faza agricolă în care se găsesc, au mai multe legături cu populația albaneză, și sunt mai asimilabili, pe când cei cari se află în faza de păstori, duc o viață retrasă și se conservă mai bine ca nație.

Fârşeroţii — cel de al doilea grup de Aromâni — se ocupă cu păstoritul şi trăiesc în 9 sate.

Românii Grabovari trăiesc în Grabova şi Nicea. Ca şi Fârşeroţii, se ocupă cu păstoritul.

Românii Moscopoleni sunt răspândiţi în 14 sate. Din comunele locuite cu Români notăm: Şipsca, unde avem o şcoală românească de curând restituită comunităţii române de guvernul albanez care o etatizase, Pleasa de Jos, Pleasa de Sus, Dişniţa, Poeni şi Niculiţa.

Dacă în limbile slave noţiunea de vlah are o accepţiune economică şi înseamnă cioban-păstor, în limba albaneză noţiunea de cioban are o accepţiune *etnică* şi înseamnă Român, iar Albanezii când vor să arate un Român, ei spun: Shiko një çoban! (Iată un Român).

Românii din Coriţa, în număr de 6.000, precum şi cei din Pogradeţ, de pe lângă lacul Ochridei, se ocupă îndeosebi cu negoţul. In general, Românii din Albania, după d-l Popp, sunt în număr de 75.000 loc. (pag. 41), plasaţi în 81 comune rurale şi în 10 comune urbane. Cât timp vor locui în comune rurale se vor păstrà ca naţiune. Cu industrializarea ţării vor fi nevoiţi să invadeze în oraşe unde se pot păstrà, dacă vor aveà o tradiţie culturală bine închegată.

v. ch.

* * *

EM. PANAITESCU, *Prin satele Românilor din Istria. Mărturia unui călător.* Cluj, 1931.

D-l Profesor Em. Panaitescu publică într'o broşură-extras din volumul IV al « Lucrărilor Institutului de Geografie al Universităţii din Cluj », ceeace a văzut şi auzit în călătoria sa din August 1929 prin satele româneşti din Istria.

Sunt constatări frumoase şi un frumos îndemn pentru viitoare studii asupra vieţii fraţilor noştri resleţiţi prin Istria.

« Preot în biserică, învăţător în şcoală, cercetător ştiinţific şi puţină înţelegere iubitoare. Această îndatorire are România faţă de Istro-Români. O îndatorire de prestigiu şi mai mult, o îndatorire de conştiinţă ».

m.

* * *

Congresul « Astrei » şi chestia Românilor din Săcuime. Faptul, că congresul anual al societăţii culturale « Astra » s'a ţinut anul acesta la Sf. Gheorghe, în plin ţinut săcuesc, a fost o ocazie binevenită, să se vorbească de situaţia Românilor din judeţele cu majoritate săcuiască.

Se ştie, că în decursul timpurilor, sub dominaţiune ungurească, mulţi Români din aceste ţinuturi au fost desnaţionalizaţi, pierzându-şi cei mai mulţi odată cu limba şi legea, iar alţii, destul de numeroşi şi aceştia, numai limba, rămânând credincioşi bisericii străbune.

Statul român ar fi trebuit să ia toate măsurile pentru readucerea la românism a acestor fraţi înstrăinaţi, lucru care ar fi fost cu atât mai uşor, cu cât mulţi dintre ei mai au conştiinţa originii lor, mai ales aceia, cari se roagă în limba ungurească în biserici greco-orientale, cu preoţi greco-orientali. Statul român însă nu numai că nu şi-a făcut această elementară datorie, ci a mers cu indiferenţa faţă de această importantă chestiune naţională până acolo, că în zilele noastre şi sub ochii uimiţi

ai noştri, familii întregi de Români îşi leapădă credinţa strămoşească, trec la biserica reformată şi prin ea se confundă în massa secuiască! A constatat acest lucru cu multă amărăciune şi revoltă presa, l-au constatat cu ocazia congresului profesorii universitari, cumpăniţi în afirmările lor ca oameni deprinşi cu exactitatea ştiinţifică.

Şi cum să nu fie aşà, când vechile biserici ortodoxe din acele ţinuturi, româneşti odinioară, sunt murdărite şi pângărite de unelte ale iredentei maghiare, sigure de impunitate din partea autorităţilor noastre.

« Graiul Românesc », « Astra » şi « Liga Culturală », societăţi cari urmăresc aceeaş ţintă, ar trebuì să-şi ia sarcina de a înlocuì Statul neputincios.

Să facă acest lucru, până când descurajarea nu va fi împins pe Românii din acele ţinuturi să se lepede în massă de neam şi lege, văzând că Statul român nu e în stare să le dea protecţie şi să-i ferească de ruşinea de a-şi vedeà murdărite locaşurile lor sfinte de asupritorii lor de veacuri.

Societatea « Graiul Românesc » să ia iniţiativa unei înţelegeri în această chestiune cu « Astra » şi « Liga Culturală ».

m.

* * *

Schimb de decoraţii între România şi Albania. Intre România şi Albania a avut loc un schimb de decoraţii. La 1 Iunie c., ministrul României la Tirana a remis regelui Albaniei, Ahmed Zogu, colanul « Regele Carol I », oferit de M. Sa Regele Carol al II-lea, iar la 18 Septemvrie c., misiunea albaneză remite Regelui Carol al II-lea colanul « Skanderbeg » din partea M. S. Regelui Ahmed Zogu, şi în legătură cu acest schimb de decoraţii o sumă de alţi decoraţi şi deoparte şi de alta.

Nu cunoaştem evenimentul fericit, care a prilejuit acest schimb de decoraţii.

Că Albania are motive destule să ne fie recunoscătoare, o ştim prea bine, dar România cu ce a fost îndatorată de tânăra monarhie dela Adriatică? Noi ştim că fraţii noştri din Albania sunt ţinuţi într'o crasă ignoranţă, departe de o cultură, care le-ar puteà deşteptà conştiinţa naţională, pentru ca mai uşor să-şi piardă naţionalitatea şi să se piardă în massa albaneză.

Putem sperà într'o schimbare în bine pentru fraţii noştri din Albania măcar după acest schimb de decoraţii? Trecutul nu prea ne îndreptăţeşte, să ne mai facem iluzii!

m.

* * *

Unde duce iredentismul bulgar? Ultimele evenimente din Dobrogea noastră, mărginaşă a Bulgariei, pun în evidenţă toată gravitatea problemei activităţii iredentei bulgare clandestine. Asasinarea fostului deputat Cristu Ştefanov, ce a urmat după o serie de atentate şi omoruri ale comitagiilor bulgari, cari îşi recrutau victimele printre preoţi, învăţători şi diferiţi fruntaşi colonişti şi chiar militarii ţării, a fost o replică cu cât mai tăioasă, spontană şi instantanee, pe cât de regretabilă.

Incursiunile comitagiilor, ca şi isprăvile lor, erau cunoscute şi înainte de răsboiul mondial al Europei, şi îndeobşte, vecinilor limitrofi Bulgariei. S'ar puteà spune, că această creaţiune specific bulgărească, căruia cu timpul i s'a adaos şi o nuanţă şovină, nu s'ar mai fi putut manifestà dacă conducătorii bulgari ar fi

urmărit cu adevărat sincer o adâncire a prieteniei mult afişată cu vecinii lor. In ce ne priveşte, starea de spirit e cât se poate de încărcată, şi anume, pe ambele maluri ale Dunării: deoparte, la Varna, Rusciuc şi alte centre funcţionând mai mult sau mai puţin pe faţă nucleele iredentei bulgare intransigente, iar de cealaltă parte, coloniştii macedoneni, cari se află într'o stare de surescitare quasirevoluţionară din cauza continuelor provocări şi incursiuni ale comitagiilor. Aduşi de pe meleagurile Pindului în Dobrogea românească, sărăciţi complet, căci acolo s'au văzut nevoiţi să-şi vânză averile agonisite de strămoşi pe nimic, nedreptăţiţi, ca să nu zic persecutaţi, de toate guvernele noastre câte s'au perindat, fireşte, în asemenea împrejurări nici nu ne poate mirà exasperarea lor. In afară, că n'au fost împroprietăriţi după legi şi după cum li se promisese, guvernele din Bucureşti, făcând, în dauna lor, tranzacţii electorale cu minoritatea bulgară, puternică economiceşte şi solidară întru apărarea intereselor ei, i-au sacrificat întotdeauna, transformându-i într'un simplu obiect de joc în mâinile populaţiei bulgare înconjurătoare, şi care-i consideră drept indezirabili. De aci dese neînţelegeri, conflicte, omoruri chiar, la toate contribuind şi ura bulgară ca şi procedeele incalificabile ale iredentei bulgare subversive contra acestei populaţiuni macedonene uşor de iritat, dar paşnică.

n. n.

GRAIUL ROMÂNESC (Le Langage roumain)
REVUE MENSUELLE DE LA SOCIÉTÉ „GRAIUL ROMÂNESC"
CINQUIÈME ANNÉE, No. 8—9—10. AOUT—SEPTEMBRE—OCTOBRE 1931

ÉTUDES

LA LOI DE L'ORGANISATION DE LA PROPRIÉTÉ DANS LA NOUVELLE DOBROUDJA

par Constantin Brânzeiu

À la suite de la grande guerre un grand changement s'est opéré dans les conditions de vie du peuple roumain de la Péninsule des Balkans.

La répartition du territoire, — occupé par le peuple roumain depuis des temps immémoriaux, — entre les quatre États balkaniques, y a créée un état de choses complètement nouveau.

Pour s'assurer une autorité à l'abri des troubles ou de nouvelles revendications, chaque gouvernement a procédé à l'évacuation des populations d'origine étrangère, en cherchant à établir sur les territoires nouvellement acquis, tout d'abord ses propres nationaux. C'est ainsi qu'on a été amené à l'échange de populations entre Grecs, Bulgares, Turcs et Yougoslaves.

Le peuple roumain, héritier direct des anciens maîtres de ces pays (les Traco-Ilires et les Romains) s'est donc trouvé acculé à la nécessité ou de s'expatrier, ou de renoncer de son plein gré à sa propre nationalité.

Étant donné sa conscience nationale, son passé de luttes acerbes pour la conservation de sa langue, de ses croyances et de ses coutumes, — il a préféré s'expatrier quand il s'est trouvé dans des régions très éprouvées, en quittant ses biens, ses toits, ses terres, — et prendre le chemin de l'exil, se dirigeant vers le pays

agrandi, vers la Roumanie. Avec cette dernière, aucun échange de populations n'a eu lieu ; pas un serbe, pas un bulgare, pas un grec, pas un turc n'a quitté la Roumanie.

Les réfugiés roumains de Macédoine ont posé à l'État roumain un nouveau problème: celui de la colonisation.

C'est le Quadrilatère de la Dobroudja qui offrait aux réfugiés Aroumains les conditions les plus favorables de milieu et de vie. D'un autre côté une agitation perpétuelle était entretenue dans le sud du Quadrilatère par les bandes de comitadgis, armées sur le territoire même de la Bulgarie, — en même temps que des propagandistes irridents provoquaient et renouvelaient sans cesse un état d'effervescence dans le milieu de la population bulgare du dit Quadrilatère.

La Roumanie, veillant au maintien de l'équilibre de la paix dans l'Est de l'Europe, a cherché à y rétablir l'ordre.

Une loi a fixé les principes de la colonisation des Aroumains dans la Nouvelle Dobroudja, — loi à laquelle ont collaboré les représentants de la minorité bulgare elle-même, représentée dans le parlement roumain.

La presse bulgare et surtout « La Revue bulgare » ont reproduit le texte de cette loi. On s'y appliquait à y faire prévaloir le principe équitable d'assurer aux Roumains sinistrés de la Péninsule des Balkans — forcés à l'émigration — un développement pacifique.

L'État roumain, garantissant à tous ses citoyens une paisible cohabitation, poursuit par là leur progrès social, dans tous les domaines. La discussion de la loi de la Nouvelle Dobroudja dans le parlement roumain, a occasionné une ample diffusion des idées qu'elle renferme.

Le procès de son élaboration et les discussions qui l'ont accompagnée, suivis chaleureusement par l'opinions publique bulgare, se rapportait à la résistance de l'élément ethnique roumain.

L'initiateur de cette loi M. C. Angelesco, mandataire envoyé dans le parlement roumain par la population de la nouvelle Dobroudja, a combattu énergiquement pour garder à cette loi le caractère initial de ses principes.

Quelque temps après, M. C. Angelesco a été la victime d'un attentat, dont l'auteur a été l'étudiant aroumain Gh. Beza.

En vertu des expériences du passé, tous les gouvernements roumains appelés désormais, au gouvernail, seront tenus a s'y inspirer des impératifs catégoriques de la vie réelle, issus des contingences locales ; ils devront éviter autant que possible, tout ce qui aurait le caractère d'un provisorat et se méfier des dates fournis par une bureaucratie théorique.

NOTES:

NICU M. A. POPP, *Un pays hospitalier: L'Albanie*. Extrait du « Bulletin de la Société Royale roumaine de géographie », Bucarest, 1930.

À la suite d'un voyage en Albanie, entrepris du 8 juin au 6 août, après avoir, passé en revue les remarques morphologiques et antropogéographiques concernant l'Albanie, M. Popp s'occupe aussi dans son étude, de la population roumaine de l'Albanie. Ces Roumains, au nombre de 75.000, distribués dans 81 communes urbaines et rurales, forment quatre groupes: les Muzachiari, les Grabovari, les Farsherotzi et les Moscopoleni. Si des mesures urgentes ne sont pas prises, ils sont tous menacés par la dénationalisation.

v. ch.

EM. PANAITESCO, *A travers les villages des Roumains d'Istrie*. Témoignages d'un voyageur. Cluj, 1931.

M. le professeur Em. Panaitesco publie dans une brochure — extraite du vol. IV des travaux de l'Institut de Géographie de l'Université de Cluj — ce qu'il a vu et entendu dans son voyage (août 1929) à travers les villages roumains d'Istrie.

Ce sont de belles constatations et un noble encouragement pour de nouvelles études concernant la vie de nos frères épars par l'Istrie.

« Un prêtre pour l'église, un instituteur pour l'école, un chercheur animé d'un esprit scientifique et d'un peu de tendre compréhension, c'est ce que doit la Roumanie aux istro-roumains. C'est notre prestige qui nous y oblige, et encore plus, notre conscience ».

m.

* * *

Le congrès de l'« Astra » et la question des Roumains de la région des Sékels. Le congrès annuel de l'« Astra », association culturelle, a eu lieu cette année-ci dans la ville de Sf. Gheorghe, en plein pays sékel.

Des professeurs universitaires, — gens pondérés, — ont prouvé à cette occasion, quel terrain a été perdu par la cause roumaine, à cause de la dénationalisation par les Sékels; et constatation plus douloureuse encore: le phénomène continue encore de nos jours, nombre de familles roumaines abandonant leur réligion et langue maternelle, sans que le gouvernement intervienne, en prenant les mesures de rigueur. C'est un état de choses non seulement inquiétant, mais directement hontueux.

m.

* * *

Echange de décorations entre la Roumanie et l'Albanie. Un échange de décorations a eu lieu entre la Roumanie et l'Albanie. Notre ministre à Tirana a remis le 1-er juillet, au roi d'Albanie Ahmed Zogu, le collier de l'ordre « Le roi Carol I », qui lui fut accordé par le roi Charles II. Le 18 septembre, la mission albanaise a remis au roi Charles II le collier de l'ordre « Skanderbeg » de la part du roi Ahmed Zogu. En même temps une foule d'autres décorations ont été échangées de part et d'autre.

Nous ignorons l'heureux événement qui a occasionné cet échange de décorations. Ce que nous savons fort bien c'est que des motifs de gratitude envers nous ne manquent pas à l'Albanie; mais par quoi nous a-t-elle obligé, la jeune monarchie de l'Adriatique?

Nous savons encore que nos frères roumains d'Albanie sont tenus dans l'ignorance complète d'une culture, qui pourrait réveiller leur conscience nationale, afin qu'ils perdent plus tôt leur nationalité, pour pouvoir être absorbés par la masse albanaise.

Peut-on espérer un changement favorable en faveur de nos frères, au moins après cet échange de décorations? Le passé est là, pour nous empêcher de nous faire de nouvelles illusions.

m.

A quoi aboutit l'irrédentisme bulgare. Il vient d'être assassiné à Bazargic l'ex-député Hristu Ştefanov pour venger plusieurs assassinats dont les victimes ont été quelques colonistes macédo-roumains. Ce malheureux crime n'est qu'un chaînon dans la chaîne d'assassinats commis par l'irrédentisme bulgare.

Des incursions de comitadgis, armés par lui, ménacent tous les jours la vie et les biens des pacifiques colonistes et des indigènes.

On se demande avec effroi où ils veulent en venir, et comment il se fait que les comitadgis ne se rendent pas compte de l'inutilité de tant de vies sacrifiées?

Le gouvernement roumain devrait intervenir énergiquement, — en tout cas plus énergiquement que par le passé, — auprès du gouvernement bulgare pour calmer par ses mesures le zèle de ceux-là que des mains criminelles arment contre nos frères et nos concitoyens habitant notre province, située sur la rive droite du Danube.

Tout cela, tant qu'il en est temps encore!

n. n.

GRAIUL ROMÂNESC (La Favella Rumena)
RIVISTA MENSILE DELLA SOCIETA „GRAIUL ROMÂNESC"
ANNO V, No. 8—9—10. AGOSTO, SETTEMBRE, OTTOBRE 1931

STUDI — LA LEGGE DELL' ORGANIZZAZIONE DELLA PROPRIETÀ NELLA DOBROGEA NUOVA

di Constantin Brânzeiu

Dopo la guerra mondiale, il popolo rumeno della Penisola Balcanica ha sopportato grandi trasformazioni nelle conditioni di vita.

La divisione dei territori, rumeni da tempi immemorabili, fra i quatro stati balcanici ha creato situazioni nuove.

Per assicurarsi una padronanza priva di fastidi, o di qualsiasi pretenzione, ogni stato ha evacuato le popolazioni d'altre origini, tenendo conto prima degl'elementi nazionali rispettivi.

Per questo scopo furono efettuati i scambi di popolazioni fra la Grecia, la Bulgaria, la Turcia et la Jugoslavia.

Il popolo rumeno, successore directo degliantichi padroni di questi luoghi (traco-iliri e romani) si trovarono nella situazione di scegliere fra l'expatriazione oppure di accetare a perdere la nazionalità.

Cosciente, bravo, lottando per la lingua, la fede, ed i costumi suoi, dove non ha potuto resistere, a preferito vagare, lasciando la casa, la terra e tuto il suo bene, dirigendosi verso la Romania.

Dalla Romania pero non partirono ne Serbi, ne Bulgari, ne Grecchi, ne Turchi.

Gli erranti Rumeni della Macedonia hano portato con essi un nuovo problema: Il problema della colonizzazione.

La regione che ofriva le condizioni migliori d'ambiente e vita ai rifugiati Arumeni era il Cadrilatere (Dobrogea).

Un' agitazione perpetua vi era nella Dobrogea del sud mantenuta nella po-

polazione bulgara dai propagandisti iridenti et dalle bande di comitagii armati venuti dal territorio dello stato bulgaro.

Lo stato, fatore d'ordine e sentinela della pace nel levante europeo, ha cercato di stabilire l'ordine. In colaborazione coi parlamentari della minorità bulgara, ha creato una legge sui principi della colonizzazione dei arumeni nella Dobrogea Nuova.

Il testo di questa legge fu riprodotto nella pubblicistica bulgara e principalmente nella « Revue Bulgare ».

La tendenza di questa legge era di stabilire e di consolidare una vita tranquilla ai Rumeni emigrati forzatamente dalla Penisola Balcanica.

Le discussioni della legge furono sostenute calorosamente dell' opinione bulgara.

L'iniziatore di questa legge, sig. C. Angelescu, ha lottato per mantenere i principi iniziali della legge.

I Governi che si succedarono alla condotta dello stato rumeno dovrano tenir conto anche degli interessi dei nostri colonisti.

APPUNTI:

NICOLA M. A. POPP, *Un regno ospitaliere: Albania.* Estratto dal « Bolettino della Societa Reale Rumena di Geographia », Bucarest, 1930.

Il Sig. Popp nel suo studio si ocupa d'un viaggio fatto in Albania tra 8 Giugno e il 6 Agosto 1930 dopo aver passato in rivista l'oservazione morfologiche e antropogeografiche dell'Albania, e della popolazione rumena dell'Albania. I Rumeni, in numero di 75.000 situati in 81 comuni rurali e urbani, sono divisi in quattro: Muzachiari, Grabovari, Fârserotzi e Moscopoleni. Tutti sono minacciati col perdere la nazionalita, se non si prendono urgenti misuri.

v. ch.

* * *

EM. PANAITESCU. *Nei vilaggi Rumeni dell'Istria. Dichirazioni di un viaggiatore.* Cluj 1931.

Il Sig. Professore Em. Panaitescu publica in un estratto dal IV volume dei « Lavori dell'instituto di Geographia dell'Universita di Cluj », quella che ha visto e sentito durante il suo viaggio dell'Agosto 1929 nei villaggi rumeni dell'Istria.

Belle constatazioni ed impulsi per futuri studii sulla vita dei nostri fratelli sperduti per l'Istria.

« Prete in chiesa, insegnante in scuola, ricercatori di scienza e poco accordo amorevole. Questo dovere ha la Rumenia verso l'Istro-Rumeni. E dovere di prestiggio e per di piu dovere di coscienza ».

. m.

* * *

Il Congresso d'« Astra » et la questione dei Rumeni di Sekeli. Il congresso annuale della societa culturale « Astra » s'è tenuta quest'anno a St. George, in piena localita dei Sekeli.

Proffessori universitari giusti, hanno dimostrato in quell' ocasione quanto a perduto il rumenismo in quella zona col sekelizazione, — e quello che e più triste —

perde anche oggi di, intiere famiglie di Rumeni, sbarandosi dalla legge antenata senza che lo stato Rumeno prenda misure riguardo. E una situazione non che pensierosa ma anche vergognosa.

m.

* * *

Cambi di dicorazioni tra Rumenia e Albania. Tra Rumenia e Albania ebbe luogo un cambio di decorazioni. Al primo Giugno cor. il ministro rumeno a Tirana porse al Re d'Albania Ahmed Zogu la collana « Re Carol I » oferta da Sua Maesta Re Carol II, e al 18 Settembre cor. la missione albaneze porge a Re Carol II la collana « Skanderbeg » da parte di S. M. Re Ahmed Zogu, e unito a questo cambio di decorazioni una somma di altri decorati da ambe due le parti.

Non conosciamo il felice evenimento che abbia dato il cambio di queste decorazioni.

Dato che l'Albania cia abbastanza motivi nell'esserci riconoscenti, ben lo sapiamo, ma la Romania cosa dovra alla giovane monarhia del Adriatico? Noi sapiamo che i fratelli nostri d'Albania sono tenuti in troppa ignoranza lontano da ogni cultura, che potrebbe ridestare la coscienza nazionale affinche perdano con piu facilita la nazionalita, perdendosi nella massa albaneze.

Speriamo che avvenga un cambiamento, per il bene dei nostri fratelli di Albania, almeno dopo questo cambio di decorazioni. Il passato ci da ragione di non illuderci.

m.

* * *

Le consecuenze del'iredentismo bulgaro. Da poco tempo e stato assasinato a Bazargic il deputato Hristu Stefanov, come dovuta risposta al'assasinio di piu colonisti macedo-rumeni. Questo regretabili assasinato non è che una maglia della catena di assassini provocati da iredentisti bulgari.

Incursioni giornaliere di comitaggi, armati di stessa iridenza, minaccia vita e proprieta dei pacifici colonisti e dei oriundi locali.

Inquieti ci domandiamo, qual'è la loro meta, e perchè non vogliono vedere l'inutile sacrificio di tante vite?

Il governo rumeno dovrebbe intervenire con tutta l'energia, e in tutti i casi di piu che nel passato, presso il governo bulgaro affinche questo prenda misure, per calmare lo zelo di coloro che armano mani criminali contro i fratelli e concittadini della nostra provincia, alla destra del Danubio.

Tutto questo affinche non sia troppo tardi.

n. n.

GRAIUL ROMÂNESC (Das rumänische Wort)
MONATSSCHRIFT DES KULTURVEREINS „GRAIUL ROMÂNESC"
V. JAHRGANG, Nr 8—9—10. AUGUST—SEPTEMBER—OKTOBER, 1931

AUFSÄTZE

DAS GESETZ ÜBER DIE ORGANISATION DES EIGENTUMS IN DER NEUEN DOBRUDSCHA

von Constantin Brânzeiu

Die Lebensbedingungen des rumänischen Volkes auf der Balkanhalbinsel haben infolge des Weltkrieges grosse Änderungen erfahren.

Die Aufteilung der seit undenklichen Zeiten vom rumänischen Volke beherrschten Gebiete, unter die vier Balkanstaaten, hat eine ganz neue Lage geschaffen.

Um sich eine durch neue Forderungen ungestörte Herrschaft zu sichern, hat jeder Staat die Bevölkerung fremden Ursprungs ausgestossen und in den neugewonnenen Gebieten nationale Elemente angesiedelt.

Zu diesem Zweck hat zwischen Griechenland, Bulgarien, der Türkei und Jugoslavien ein Bevölkerungsaustausch stattgefunden.

Das rumänische Volk, der direkte Nachkomme der früheren Herrscher dieser Gebiete, der Traco-Ilyrier und der Römer, hat entweder auswandern oder freiwillig auf seine Nationalität verzichten müssen.

Wir kennen aber sein lebhaftes Nationalbewusstsein, seine unablässigen Kämpfe um Sprache, Glauben und Gebräuche. Also hat es dort, wo es sich unterdrückt fühlte, Eigentum, Grund und Boden verlassen und hat den Weg nach dem Heimatlande Rumänien eingeschlagen.

Zwischen Rumänien und den andern Staaten hat kein Bevölkerungsaustausch stattgefunden. Kein einziger Serbe, Bulgare, Grieche und Türke hat Rumänien verlassen.

Die rumänischen Auswanderer aus Mazedonien haben dem rumänischen Staat ein neues Problem auferlegt: das Problem der Kolonisierung.

Die Gegend, welche den arumänischen Flüchtlingen, die ihrem Milieu und ihren Gewohnheiten am meisten entsprechende Lebensbedingungen bot, war das Quadrilater der Dobrudscha.

Die Unruhe und Unzufriedenheit, die in den Reihen der bulgarischen Bevölkerung durch irridentistische Propagandamacher aufrechterhalten wurde, sowie die Einfälle der aus staatlich-bulgarischem Gebiet kommenden bewaffneten Banden haben den Süden des Quadrilaters der Dobrudscha in ständiger Unruhe und Erregung erhalten.

Der rumänische Staat hat als Wächter über Ordnung und Frieden in Osteuropa versucht, die Ruhe wieder herzustellen.

Durch ein Gesetz, zu dem auch die im rumänischen Parlament durch ihre Abgeordneten vertretenen bulgarischen Minderheiten beigetragen haben, sind die Prinzipien für die Kolonisierung der Neuen Dobrudscha festgelegt worden.

Der Text dieses Gesetzes ist in der bulgarischen Presse besonders aber in « La Revue Bulgare » wiedergegeben worden.

Durch dieses Gesetz soll ein Gerechtigkeitsprinzip festgelegt werden, welches ein friedliches Leben den aus der Balkanhalbinsel gezwungen ausgewanderten Rumänen sichert.

Der rumänische Staat, der ein friedliches Leben aller Staatsbürger garantiert, sucht ihren sozialen Fortschritt in jeder Hinsicht zu unterstützen.

Die Diskussion im Parlament hat die Ideen dieses Gesetzes weit verbreitet.

Seine durch die bulgarische öffentliche Meinung warm unterstützte Ausarbeitung suchte den Widerstand des ethnisch-rumänischen Prinzips zu schwächen.

Herr C. Angelescu, der dieses Gesetz angeregt hat und der zugleich der Beauftragte der Bevölkerung der Neuen Dobrudscha im gesetzgebenden Parlament ist, hat sich entschieden für die Aufrechterhaltung der Grundideen dieses Gesetzes eingesetzt.

Später ist auf Herrn C. Angelescu ein Attentat verübt worden, dessen Urheber der arumänische Student Gh. Beza war.

Die verschiedenen Regierungen des rumänischen Staates müssen, gestützt auf die Erfahrungen der Vergangenheit, den kategorischen Imperativ der Wirklichkeit in Betracht ziehen, provisorische Zustände so viel wie möglich vermeiden, sowie jedweden theoretischen Bürokratismus.

BEMERKUNGEN:

NICU M. A. POPP, *Ein gastfreundliches Land: Albanien.* Auszug aus dem « Bulletin der Königlich-Rumänischen Gesellschaft für Geographie », Bukarest, 1930.

Herr Popp beschäftigt sich in seiner Arbeit neben der morphologischen und antropologischen Beschaffenheit Albaniens auch mit der rumänischen Bevölkerung Albaniens.

Die in 81 ländlichen und städtischen Gemeinden ansässigen 75.000 Rumänen werden in: Muzachiaren, Grabovaren, Farscheroten und Moskopoliten eingeteilt.

Alle sind in Gefahr ihre Nationalität zu verlieren, wenn nicht schnellstens Massregeln getroffen werden.

v. ch.

* * *

EM. PANAITESCU, *Durch die Dörfer der in Istrien ansässigen Rumänen.* Zeugnis eines Reisenden.

Herr Professor Em. Panaitescu veröffentlicht in einem Auszug aus dem 4. Bd. der « Arbeiten des Geographischen Instituts der Klausenburger Universität » seine im August 1929 auf der Reise durch die rumänischen Dörfer in Istrien empfangenen Eindrücke. Seine interessanten Feststellungen mögen zu weiteren Studien über unsere in Istrien verstreut lebenden Brüder anregen.

Rumänien hat den Istrorumänen gegenüber Pflichten zu erfüllen:

«Priester in der Kirche, Lehrer in der Schule, wissenschaftliche Forscher und ein liebendes Verständnis. Es ist nicht nur eine Pflicht, die wir unserm Ansehen schuldig sind, sondern vielmehr eine Gewissenspflicht».

m.

* * *

Der Kongress der « Astra » und die Lage der Rumänen im Seklergebiet. Der jährliche Kongress der kulturellen Gesellschaft « Astra » ist in diesem Jahre mitten im Seklergebiet, in Sf. Gheorghe, abgehalten worden.

Besonnene Universitätsprofessoren haben anlässlich dieses Kongresses gezeigt, wieviel das Rumänentum der dortigen Gegend durch Seklerisierung verloren hat — und was noch trauriger ist — noch heute verliert, da ganze Familien den alten ererbten Glauben abschwören, ohne dass der rumänische Staat Massregeln ergreift, diesen nicht nur besorgniserregenden, sondern auch für uns schmachvollen Zuständen zu steuern.

m.

* * *

Austausch von Ordensverleihungen zwischen Rumänien und Albanien. Am 1. Juni dieses Jahres hat der rumänische Gesandte in Tirana dem König Ahmed Zogu von Albanien die von S. M. König Karl II. verliehene Ordenskette, « Regele Carol I. » überreicht und am 18. September hat eine albanesische Abordnung auf Befehl S. M. des Königs Ahmed Zogu, S. M. dem König Karl II. die Ordenskette « Skanderbeg » überreicht.

Zugleich sind noch verschiedene andre Dekorationen ausgetauscht worden.

Das Ereignis, welches diese Ordensverleihungen veranlasst hat, ist uns unbekannt geblieben.

Wir wissen, dass Albanien allen Grund hat uns dankbar zu sein. Aber womit hat sich die junge Monarchie am Adriatischen Meer Rumäniens Dankbarkeit erworben? Wir wissen vielmehr, dass unsere Brüder in Albanien in vollständiger Unwissenheit und von aller Kultur, welche das Nationalgefühl erwecken könnte, ferngehalten werden, damit sie ihre Nationalität schneller verlieren und in der albanischen Masse aufgehen.

Kann man nach diesem Ordensaustausch auf eine Verbesserung der Lage unserer Brüder in Albanien hoffen? Die Vergangenheit berechtigt uns leider zu keinen grossen Illusionen.

m.

* * *

Wohin der bulgarische Irredentismus führt. Vor kurzem ist in Bazargic der frühere Abgeordnete Hristu Stefanov ermordet worden. Dieser bedauernswerte Mord ist durch die Ermordung mehrerer mazedo-rumänischer Kolonisten hervorgerufen worden und ist nur ein Ring in der langen Kette der durch den bulgarischen Irredentismus verursachten Morde.

Tägliche Einfälle der von eben diesem Irredentismus bewaffneten bulgarischen Banditen bedrohen Leben und Eigentum der ansässigen Bevölkerung und der friedlichen Kolonisten.

Wir fragen uns mit Besorgnis: Wohin soll das führen, und sehen sie nicht die Nutzlosigkeit des Opfers so vieler Leben ein?

Die rumänische Regierung müsste energisch eingreifen — auf jeden Fall energischer als bisher — und von der bulgarischen Regierung Massnahmen verlangen, um den Eifer derjenigen abzuschwächen, die in verbrecherischer Absicht gegen unsere Brüder und Landsleute aus der auf der rechten Seite der Donau liegenden Provinz bewaffnet worden sind.

Und das muss geschehen, solange es noch nicht zu spät ist.

n. n.

GRAIUL ROMÂNESC (The Roumanian Speech)
MONTHLY REVIEW OF THE CULTURAL SOCIETY „GRAIUL ROMÂNESC"
VOL. V, No. 8—9—10. AUGUST—SPETEMBER—OCTOBER 1931

STUDIES

THE BILL FOR THE ORGANIZATION OF PROPERTY IN NEW DOBROGEA

by Constantin Brânzeiu

The Rumanian people from the Balkan Peninsula, after the great war, has suffered a great change in the conditions of his life.

The division of territories inhabited by the Rumanian people from immemorial times, between the four Balkan states, has produced a state of things altogether new.

In order to secure for themselves full mastership over the land, free of dissatisfactions and new revendications, each of these states has proceeded to evacuate the populations of a different nationality, trying to occupy with their own national elements these new territories.

To this end they have arrived at the exchange of populations between Greece-Bulgaria-Turkey-Iugoslavia.

The Rumanian people the direct descendant of the old masters in these parts (Traco-ilirians and the Romans) found themselves in a position to choose between two alternatives: either to leave their own country or to willingly renounce their own nationality.

Knowing their live conscience, their troubled past, full of indomitable battles for their language, faith and customs, those who were living in severely afflicted regions have preferred a wandering life, leaving properties, houses and their lands behind and taking the way to the « Mother Country » Great Rumania.

There has not been any exchange of population with Rumania. Not a single Serbian, Bulgarian, Greek or Turk has left the country.

The Rumanian wanderers from Macedonia have constrained the Rumanian Government to take into consideration a new problem: The Problem of Colonization.

The region that offered the best conditions of life for the Rumanian refugees was the New Dobrogea.

The state of agitation, supported by the Bulgarian irredentists, among the ranks of the Bulgarian population, and the state of trouble produced by the bands of comittagees, who came armed from the territory of the Bulgarian state, entertained a perpetual perturbation in the South of New Dobrogea.

The Rumanian state, a factor of order and the sentinel of peace equilibrium in the east of Europe, has tried, to establish order.

By a bill, to the creation of which even the parlamentarians of the Bulgarian minority have collaborated, have been set down the principles of the colonization of Rumanians in New Dobrogea.

The text of this bill, has been reproduced in the Bulgarian press and especially in « La Revue Bulgare ».

By this we had in view the fixing of a just principle to consolidate the peaceful living of those Rumanians who have been ruined by a forced emigration from the Balcan Peninsula.

The Rumanian government guaranteeing a peaceful life to all its citizens, has as scope their social progress in every respect.

The discussion of this bill, — of the New Dobrogea, — in the Rumanian Parliament, has produced an ample diffusion of the ideas which it contained. The process of ellaboration and its passage into discussion, warmly supported by the Bulgarian opinion, caused the rezistence of the ethnical Rumanian principle.

The initiator of the bill, Mr. C. Angelescu, a representative in parliament of the population from New Dobrogea, has fought with determination for the initial preservation of the principles of this bill.

Later, Mr. C. Angelescu had to suffer from a plot against his life, the author of which was the Macedo-Rumanian student Gh. Beza.

The governments that follow one another at the head of the Rumanian State, by virtue of the experience of the past, have to take into consideration the categorical imperatives of real life, supported by local contingencies, getting rid as much as possible of the transitory conditions and of the data of the theoretical bureacratism.

NOTES:

NICU M. A. POPP, *A hospitable country*: Albania: Extracted from the bulletin of the Royal Rumanian Society, Bucarest 1930.

Mr. Popp describes in his study a travel, made in Albania between 8-th of June and 6-th of August 1930, and after having reviewed the morphological and anthropo-geographical observations about Albania, he talks about the Rumanian population of Albania: The Rumanians, 75.000 in number, settled down in 81 rural places and towns, are divided in four: Muzachiari, Grabovari, Fârserotzi and Moscopoleni. All of them are threatened by denationalization, if quick measures won't be taken to prevent that.

v. ch.

* * *

EM. PANAITESCU, *Through the villages of the Rumanians from Istria. The witnesses of a traveller.* Cluj 1931.

Professor Em. Panaitescu publishes in a book — extracted from the fourth volume of the works of the Geographical Institute of Cluj University, in which he describes what he has seen and learned during his voyage in August 1929 through the Rumanian villages in Istria.

These are interesting investigations and a nice stimulus for future studies regarding the lives of our brothers, scattered over Istria.

« A priest in the church, a teacher in the school, a scholary investigator and a little loving understanding — this is what they want. This is the obligation of Rumania towards Istria: an obligation of prestige and more than that, an obligation of conscience ».

m.

* * *

The Congres of « Astra » and the question of those Rumanians who live among the Sekel. The annual congres of the cultural society « Astra » took place this year at St. Gheorghe, in a Sekei district.

University Professors have shown on this occasion how much has the Rumanian cause lost through the Sekelization and — what is even more sad it still loses also at the prezent moment — whole families of Rumanians reject their ancestral faith, and the State does not take any measures to prevent this state of things, which causes not only anxiety but also shame for ourselves.

m.

* * *

Exchange of decorations between Rumania and Albania. There has been an exchange of decorations between Rumania and Albania. On the 1-st of June inst. the minister of Rumania at Tirana has remitted the king of Albania, Ahmed Zogu, the medal-band « King Charles I » offered by His Majesty King Charles II, and on 18-th of September inst. the Albanian mission has remitted King Charles II the medal-band « Skanderbeg » from the part of His Majesty Ahmed Zogu, and, in relation with this exchange of decorations, there have been many people decorated on both sides.

We do not know the happy event, which has caused this exchange of decorations.

That Albania has many motives to be grateful to us, we know it too well, but Rumania, what were the services for which she could be obliged to the young monarchy from the Adriàtic? We know that our brothers from Albania are kept in a gross ignorance, far from any culture, which could awaken their national conscience, and this is done on purpose in order to lose their own nationality and get lost in the mass of the Albanian people.

Can we hope for a change, for a better treatment of our brothers from Albania at least after the exchange of these decorations? The past does not affer us any hopes to entertain such illusions!

m.

* * *

Where will the Bulgarian irredentism arrive at? A short time ago has been assasinated at Bazargic the late deputy, Hristu Stefanov, as an answer to the assasination of several Macedo-Rumanian colonists. This assasination is but a small link from the chain of assasinations provoked by the Bulgarian irredentism.

Daily incursions of the committagees, armed by the same irredenta, threatens the life and the property of the peaceful colonists and of the native inhabitants.

We anxious by ask ourselves, where will it all arrive at and why don' t they like to see the uselesness of sacrificing so many lives?

The Rumanian gouvernment ought to interfere with energy — in any case with more energy than in the past — by the Bulgarian Government to take measures to cool the zeal of those, whom criminal hands are arming against their own brothers and our citizens, from our province on the right of Danube.

This should be done till it won't be too late!

n. n.